

LYŠKÁNORA 22

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeť 1045 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

*** Motta tohoto čísla * Psi * ... a Jeremiáš vyprávěl ***
*** Zlatý Důl * V Liscannoru začala škola * Seděl jsem deset let ***
*** Kandidoval bych jedině sám pro sebe * Zvratky a krev * Pod čarou ***

Motta tohoto čísla

"...Chcípnete!..."

Alwynn Bílá Ruka

"...Já TO dělám ve prospěch družiny..."

Bibiána Šňupáková

"...Já si to musím napsat, pani. Jsem totiž mdlé
paměti..."

hraničář Airon

"...Já si Rutgera vážím, ale kuli tomu pitomýmu
vosloví nebudem ztrácet čas..."

Krochta Moskyt

Psi

Alwynn Bílá Ruka

Muž s mečem otočil hlavu. Prudký závan větru mu pročísl dlouhé černé vlasy. Přivřel oči a zašklebil se. Nátáhl do plic svěží vůni usínajícího lesa. Cítil ve vzduchu i něco jiného. Strach. Pronásledovatele. Vzepjal síly a rozběhl vstříc zelenému hvozdů. Uvítal ho remíze mladých javorů. Našel stezku a pokračoval do hlouby lesa. Nad ním v dálce zašvitořil ptáček. Sevřel meč pevněji. Pokračoval. Zastavit se znamená smrt. To věděl. Doklopýtal se mezi obrovské staré duby. Vše mnohem ztmavlo.

Šero. Kořeny. Vůně masa. Výkřik.

Procitl a zahnal podivné myšlenky. V dálce zaštěkal slabě pes. To ho, jako bodnutí koně do slabin, povzbudilo. Zvýšil obratnost. V hlavě mu, jako rytmus nějaké rychlé písně, bušilo srdce. Větve se k němu skláněly. Chtěly ho polapit. Cítil

melodii srdce.

Červánky pomalu odplouly. Stmívalo se. Musí do tmy. Do hlouby, do lůna lesa. K bráně. Kožený oděv byl potrháný. Obličej rozšlehaný od břitkých šlahounů.

Dál. Viděl před sebou prchající zvěř.

Obrovské duby vystřídala rozvrásněná krajina plná smrků a neprostupné kleče. Začínal hornatý terén.

Zatnul zuby. Přeskakoval polomy. Kožené boty dusaly jehličí.

Nahoru.

Dolu.

Nahoru.

Nahoru.

Skály!

Stromy začaly ustupovat. Šedavé nebe se odkrylo a vítr zakvílel. Z bolesti stromů stvořeny v jehličí se tyčily křídově bílé komíny skal.

Doběhl k první skále; nejbližší.

Padl.

Srdce mu málem vyskočilo z krku. Nemohl popadnout dech.

Psi. Pronásledovatelé. Vše se mu v hlavě mlelo. Zpoceně tělo přilákalo hejna malých mušek. Jejich bzucení přivádělo k šílenství.

Psi! Slyším je.

Sílu! Dej mi sílu! Oskhurum!

Malátně se zvedl. Měl ztěžklé nohy.

Pomohl si mečem. Rozhlídl se. Uviděl stezku mezi skalami vedoucí nahoru. Rozběhl se.

Meč zastrčil v běhu za opasek a začal se drápat jehličím do svahu. Funěl.

Stromy pod ním ustupovaly a stahovaly se k zemi. Mezi nimi cítil smrt.

Smrt ho hnala kupředu.

Štěkání se přibližovalo.

Byl v půli svahu.

OBECNÍ HROBNÍK

Po neúspěšné kandidatuře ve volbách do liscannorského starostenského úřadu (volen 0% oprávněných voličů), přijal Eodel Zivril místo obecního hrobníka. Krchůvek má zase svého pečovatele! Novopečený starosta přislíbil roční plat 1.000 zl., vyplácený dopředu a na dlaň. Prvním pochovaným se stal Trblot Vratiglad, jehož ostatky byly s pietou pochovány. Čest jeho světlé památce!

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Eodel Zivril, bratr Eowenův*

Prosím. Dokážu to!

Po chvíli dožvýkal. Otřel krvavý obličej. Oblékl si bojovou zbroj. Vzal meč, výbušniny, dýku, malou kuš s toulcem, různé lektvary a jídlo. Důkladně se připravil a lehl si na postel. Napil se ještě svého výtvoru: uspávacího. Pohládl náhrdelník ze psem.

Zavřel oči. Chlupatá psí kůže ho šimrala za krkem. Zavrtěl se.

Oskurum.

Oskurum.

Chladný vítr pročešával nízkou travu. Mraky dýmaly svoji šed po obloze. Vycházející rudý kotouč se válel po nekonečné rovině. V trávě zmítané větrem ležel muž.

Ách. Kde to sakra jsem?

Náhle se zachvěl. Jeho zrak se zaměřil a on nevěřícně sevřel svůj meč.

U všech bohů...To není možné. Já to dokázal.

Rychle se zvedl, jeho zrak to pořád sledoval.

To je krása. Božská krása. Oskhurum.

Slunce se zvedlo a prozářilo svými rudými paprsky mohutný oblouk.

Oskurum. Brána snů. Vytesána z bílého mramoru, tyčící se do nekonečných výšek. Mohutné dva bílé, zářivé sloupy; symbolizující božskou čistotu. Neobjalo by je ani tisíc mužů. Na jejich konec by nedohlédli ani nejbystřejší. Mezi sloupy vzdálenými několik sáhů, se zářilo bílé světlo. Vše bylo čisté. Nekonečná rovina. Nekonečné sloupy. Nekonečné světlo.

Dílo Bohů. Za ní je Město. Počkat...

Vítr ševlel.

Psi. Bože! Psi! Psi! Nééééé....

Rozhlédl se. Až k obzoru se táhla rovina zarostlá kypře zelenou travou. Zbystřil. K bráně mu odhadem zbývala míle.

Náhle je v dálce uviděl. Nebyli vidět.

Cítil je.

Sakra.

Zkontroloval zbraně. Připravil si výbušniny; malé kovové koule s doutnákem. Měl tři. Nabil kuš.

Kolik jich tak může být? Dnes mě zabijí.

Vím to.

Na obzoru rozeznal černý bod. Zvětšoval se. Vítr přinesl první štekot.

Rozběhl se.

Musím to dokázat.

Bod se již změnil ve smečku psů, zběsile

pádící a štěkající.

Skákali, za sebou rudě zářící slunce, jako poslové čistoty.

Doháněli ho.

K bráně mu zbývala třetina cesty. Když se ohlédl uviděl jejich černá těla na místě kde procítl. Jejich štekot byl kvílivě monotní. Bylo jich pět.

Nedokážu to. Dostanou mě.

Vítr skučel. Viděl světlo v bráně. Zářilo a dodávalo mu síly.

Sevřel výbušninu v ruce a otočil. Byl již blízko. Psi také.

První byl od něho necelých dvacet sáhů. Zapálil krátký doutnák, rychle zaměřil a hodil. Ozval se ohlušující výbuch. Dým. Skučení. Pach spáleného masa.

Dostal jsem ho!

Psi zpomalili.

Zapálil další. Přitom pomalu ustupoval k bráně. Hodil.

Výbuch. Psa ošklivě poranil, ale ten z posledních sil se ploužil. Strašlivě štekál.

Vytáhl kuš.

Zbylí tři byli tak blízko, že viděl jejich lesklé tmavé oči.

Vystřelil. Jeden z nich padl a knučel.

Zbylí dva po něm skočili.

Po jednom hodil kuš a uhnul. Zasáhla ho a zkátila jeho skok.

Druhý na něho dopadl plnou vahou a zahryzl se mu do ruky.

Áááááá

Tekla mu krev. Pes ho srazil k zemi.

Vytáhl dýku. Bodal jak šílený. Do hrudi, hlavy, nohou. Stříkala krev.

Druhý pes skočil do zmítajícího se klubka.

První černé monstrum ochablo a pustilo rozdrásanou ruku.

Nezraněný pes se mu strašlivě zahryzl do ruky z dýkou.

Strašlivý řev a štekot zněl plání.

Muž pustil dýku. Dopadla do trávy zbrocené krví.

Druhou, rozdrásanou rukou ho mlátil do hlavy, na oči.

Pes ho pustil a skočil po krku.

Rychle si zakryl zkříženými rukami krk. Pes se zahryzl do krvavé rány na ruce.

Vší silou psa nakopl okovanou špičkou boty do slabin.

Pes zaknučel a pustil ruku.

Muž se překulil. Trásl se mu ruce; byly

	<i>často zmanipulovaná. Nemyslíš si tedy, že by se něco podobného mohlo stát i při volbě starosty?"</i> .	
Eodel:	"To je v postatě jediná možnost, jak bych byl zvolen".	
Krochta:	<i>"V případě, že by jsi byl zvolen, máš v plánu nějaké novinky v Liscannoru?"</i> .	
Eodel:	"Nemám v plánu nic. Pokud bych byl zvolen, udělá to jediné dobře mému egu, ale nemám v plánu nic. Kandidoval bych jediné sám pro sebe".	Zvratky a krev rozšklebená rána hořící kůra mozková kálicí spratek roztržený ve dvě všichni jásají smrt to tu obchází
Krochta:	<i>"Chtěl bys ještě něco dodat?"</i> .	
Eodel :	"Dodat?"	
Krochta:	<i>"Dobře brániš se tedy této otázce. Máš možnost říci vlastně cokoliv co jsi ještě neřekl. Co by jsi chtěl vzkázat ostatním družiníkům? Co by jsi chtěl říct k našemu občasníku Lyškánora, jehož jsi vlastně vydavatelem. Co by jsi k tomu chtěl říci, nestyd' se, třeba nějakou moudrou myšlenku?"</i> .	
Eodel:	"Moudrou myšlenku určitě neřeknu, nejsem k tomu ani schopnej, ale pokud se týče Lyškánory, tak jediné bych chtěl, aby se do práce pro ní zapojilo víc lidí, zejména liscannorských občanů a začalo se konečně pracovat. A přestalo se tlachat!"	
Krochta:	<i>"Díky, Eodele!"</i> .	

Zvratky a krev

Alwynn Bílá Ruka

*Další z tajných básní gwendarronského fanatika.
K uveřejnění této básně, opsané z jeho
soukromého deníčku, nebyl dán souhlas. Tento
krok činíme s vědomím, že Běloruký si u soudu
nikdy stěžovat nebude.*

Zvratky a krev
rozšklebená rána
hořící kůra
mozková
kálicí spratek
roztržený ve dvě
všichni jásají
smrt to tu obchází

Pod čarou

ŘEZNICKÁ SLAVNOST

**Na sklonku léta se ve víscé zvané
Řeznice uskutečnil večírek Nurnské
družiny s ohněm, rožněním a pitím.
Akce to byla vsutku jedinečná a
vydařená a za to patří dík elfu
Melchizedechovi, který obětavě zapůjčil
chatrč svých řeznických předků.
Obzvláště velkým dojmem zapůsobily
vycpaniny řeznických příšer, Myšky a
Bubyho.**

k oknu, vzdychal a vyhlížel zákazníky, kteří nepřicházeli.

Nalil mi korbílek piva, donesl něco studeného k snědku, přisedl si a s kostkovanou utěrkou v rukách začal vykládat. "Jó jó mladej pane, přijel ste ve špatnejch časech. Takle pustou obec sem už dlouho nezažil. A to už jsem tu hostinským pěknou řádku let. Vždycky tu seděli u těhle stolů, jako Nurnská družina myslím, taky sem k nim patřil, ale to sem byl mladší a taky odvážnější, no a voni tu seděli, jako teď my dva, ale bylo jich daleko víc, celej lokál, no a pili tu." Hobit se odmlčel, nechal kostkovanou utěrku na stole, vydal se přes místnost k výčepu a začal si pivo točit do malovaného pucláku.

Očima pomalu bloudil po trofejích přibitých na zdech okolo oken, nade dveřmi, díval se na impozantní dračí lebku pokrytou nejlepším zlatem hlídanou ze dvou stran zdobenými pancíři zesnulých šermířů Nurnské družiny, pohledem přešel dlouhé meče zavěšené podél dveří. S úsměvem se pozastavil nad železnou tyčí, přivezenou z Tugrinského hradu, očima přelétl množství předmětů vystavených na krbové římse a průřez nurnskou historií ukončil u jasanové pípy a bílé čepice na korbíku. S tichým vrznutím uzavřel žlutý vodopád, napil se, naposledy se podíval z okna, zda přeci jenom někdo nejde a opět si přisedl.

"To víte, mnohdy sem je vodsud hnál svinským krokem, když mi nalevo vod dveří blili nebo znečišťovali to hroší spřežení, ale ten jejich řev je mnohem lepší, než tohle zatracený ticho. Dyť já sem vochtnej i něco uvařit, korcele sem umyl, podlahu zamet, sníh ke kadiboudě vodházal, ale nikdo sem nepáchne." Jeremiáš se odmlčel, aby se napil ze své květinové nádoby. "Zasejc to nejní tak zlý, vobčas sem přide Páin, vypije si těch svezích pár piv, nepromluví ani slovo a hned běží domů chovat ty svý dvě děti, co má s tou hobitkou Luniel."

"Jó, Luniel", pokračoval po chvíli zasněného mlčení. "To vám povím, ta musí mít svatou trpělivost s tímhle trpaslíkem. To je vám hroznej pořizek a jak se umí vohánět mečem. Nechtěl bych se s nim utkat jako ti tři před měsícem, co s nima bojoval. No zrovínka tuhle. Dvěma vletěl a za chvíli ti tři chlápky vynášel." Hobitova očka rychle zamrkala a jeho pravá ruka se natáhla po utěrce. Utěrák několikrát překroutil a pak i jej nacpal do kapsy. "Nemyslej si pane, že je zabil, to ne. Jen jim rozbil ty jejich urvaný klapačky do krve, že jsem pak musel celý vodpůldne drhnout lokál. No, nejdřív je celý

zmlácený vyhodil pod schody. To venku ještě neležel sníh. Po ránu sice mrzlo, to zasejc jó, ale zima ještě nebyla, to zasejc ně. Jen z některejch stromů vopadávalo poslední listí. A jak bylo krvavý, jeden by řek, krása pohledět, ale pak s Páinem přišly ty špatný zprávy a bylo po kráse, no."

Oba jsme se zahleděli na několik stromů za hospodou. Nebyl na nich jediný list. I větve pokrýval sníh a na nejvyšších větvích seděli havrani a svými křaplavými hlasy dávali drze najevo, že teď slunce nehřeje, že je jejich čas, čas černých ptáků a zimy.

"Nebyl sních, země byla tvrdá a jak je Páin vycházel tak si ještě natloukli, smradi. Páin tvrdil, že utekli někam do Sarimova lesa, von nejní vidět celej, ale kdyby ste vyšel ze dveří a vydal se támhle na ten vršek," rozprávěl hobit a tlustým prstem ukazoval skrze okna pomalovaná od mrazu do ztichlé krajiny, "Jo, přesně na ten kopec, tam kde stával Čakdanova věž než ji nechal starosta Rolld zbourat."

"Kdybych nevěděl jak vypadá tak bych se taky divil, ale ta věž spíš vypadala jak doupe skalních obrů. Měla zatím jedno patro, i když Čakdan chtěl hned patra tři a nahoře věžičky a korouhvičky a kdoví co ještě. Ta stavba stála téměř na kopci, všude kolem spousta kamenů a trámů, a když Čakdan umřel a stavba se začala rozsejpat nechal ji starosta strhnout. Spousta kamenů se vodtamtaď rozvezla na jiný budovy, takže teď to tam vypadá jak na starým pohřebišti, jen strašidlo tam chybí."

"Je dobře, že ste se nastěhoval. Neobývané domy chátraj rychlejš, to je známá věc. Vemte si třeba Sarimův dům, celej pod sněhem a v lese, to je spousta vlhkosti, ten barák do dvouch let musí spadnout, pokud na něj nespadne ten velkej dub co pod nim Sarim postával." Jeremiáš se pousmál, napil se piva a pokračoval: "Eště k těm co vod Páina dostali přes hubu. Teď se v tom hvozdu schovávaj a bojeje se vylist. Ať tam třeba schnijou, mně je to jedno. Třeba vobjevili tu Sarimovu chatrč, stejně je vopuštěná, co se Rion vodstěhovala. A to vám řeknu, jakěj měla naložené vůz, když vocat vodjízďela. Lynhaard mlel furt vo tom, že ty pytle jsou plný zlata. To ten Sarim musel bejt moc škudlivej, když vezla vosm pytlů, dva koně to táhly." Hobit divoce máchal rukama a ukazoval, kterak pytle byly velké. Pak rychle dopil svoje pivo, ze stolu vzal oba korcele a rychlými kroky se přenesl k pípě. Odtud pokřikoval: "Je fajn, že jste zašel, aspoň si mám s kym povídat. Páin

Krochta: *"Tvoji situaci vůdce?"*.

Eodel: "Ano, dá se to tak říct. Družiníky dělím na družiníky, kteří mi jsou ku prospěchu, potažmo ku prospěchu Nurnské družiny. Na družiníky, kteří sice ku prospěchu nejsou, ale jsou ochotní akceptovat určité věci a pak na družiníky, kteří spíše družině škodí. A ti opravdu pro mě nemají význam žádný".

Krochta: *"Tedy typický trpasličí majetnický způsob. Přesto pověz nám konkrétně o jménech?"*.

Eodel: "O jménech, kterých družiníků? Který tý skupiny?"

Krochta: *"Pověz nám například něco o Álfheimských?"*.

Eodel: "No, vzhledem k mé momentální situaci. Álfheimskýho elfa, což je elf s duší barbara a z toho se všechno odvíjí, k němu, jelikož ho nemám nijak zvlášť v lásce..."

Krochta: *"Ano, on vás často napadá jako trpaslíky"*.

Eodel: "Ano, musím ho ctít, ale to ne pro sebe, ale... (váhání) proto, poněvadž chci, aby Nurnská družina nějakým způsobem fungovala".

Krochta: *"Tedy Nurnská družina je pro tebe..."*.

Eodel: "Já by jsem chtěl dokončit myšlenku. Chtěl jsem říct jednu věc. Airon Álfheimský... nemám ho rád. Nemám ho rád. Je to škodlivej , škodlivej..., škodlivá osoba. Pro Nurnskou družinu. Ale v současné době, kdy neexistuje žádné hranice, musím ho ctít do této doby, dokud neudělá nějaké prohřešek, proti vůbec zbytku své funkce jakou pro Nurnskou družinu má. A to znamená, pokud bude léčit. Sem ochotnej dokonce i tolerovat věci, který bych netoleroval jinejm. Můžu potom mluvit o Arkussi Detorovi. Arkuss Detor je pro mě opilec, kterej neustále zavádí družinu do problémů a takovej člověk - není důvod, aby mezi Nurnskými byl".

Krochta: *"Takže odběhneme opět někam jinam. Do povědomí družiny jsi se jistě zapsal i svým nekompromisním postupem vůči obci Vranigost. Co si o této obci myslíš?"*.

Eodel: "Obec Vranigost. Je to problém. Historie Nurnský družiny, nebo její tradice se odvíjí od obce Liscannor. Samozřejmě to jsou věci, které jsem se dočetl a myslím si, že ta tradice družiny je těžce spjatá s tradicí Liscannoru. Obec Vranigost... je v pořádku, že existuje obec Vranigost. Nejsem proti tomu, ale sem proti jakýmkoliv nepřátelství, který z této vesnice by případně šlo směrem ke mně, potažmo k obci Liscannor. Ve chvíli kdy existuje Liscannor a Vranigost a je dodržena integrita družiny, tak nemám nic proti. Samozřejmě, pokud by měly do Nurnské družiny zasahovat určité proudy, který by způsobovaly její nestabilitu, tak se budu cítit jako liscannořan".

Krochta: *"Přejdeme úplně jinam. Odlehčíme to. Co ti říkají ženy? Zatím jsi se o nich vyjadřoval dosti pohrdlivě. Zvláště v souvislosti s poslední výpravou je bereš jako přítěž družiny. Co si o nich myslíš?. A o ženatých družinících vůbec?"*.

Eodel: "Můj názor na ženy byl, tak jak jsem tomu byl učený od svých rodičů vcelku kladný. Ovšem po posledních zkušenostech, které mám, ženy nemají v družině co dělat. A družiníci, kteří jsou ženatí si musí dobře uvědomit, kde je jejich místo".

Krochta: *"Jejich nebo jejich žen?"*.

Eodel: "Kde je jejich místo! Protože, když je někdo ženatý automaticky si bere na svoje bedra spoustu problémů a de mi jenom o to, jestli ženatý dobrodruh dokáže v družině plnohodnotně zastoupit sám sebe ve chvíli, kdy by nebyl ženatý. Můžu samozřejmě dát příklad. Přístup Griffina Linfalase na poslední výpravě беру za těžkej přečin proti Nurnský družině a když v podstatě Nurnskou družinu opustil beze slova náký omluvy a odejel za svou

Bylo to jakoby někdo vymaloval obraz o zlomu dějin. Pak Kurwill vyskočil ze židle a začal formulovaat zakládno. Oči měl jak v horečce, celej zpocenej. Zbylí dva, Keron a Asasinn, tak si říkali, se začli rozhlížet kudy ven. Páin se rozběhl. Já se schoval pod stůl. Všechno trvalo chvilíčku. Slyšel jsem pád židle, pár krátkejch výkřiků a dutý rány. Když jsem vykouk, stál tam trpaslík nad tělama těch třech, celej zacákanej vod krve, už bez sekery, protože tu měl ten kudůk Asasinn až po topor v žaludku. V tu ránu sem na něj začal křičet co si to dovoluje a kdesi cosi. Páin se sebral a beze slova vodešel, vrátil se s kýblem a rejžákem. Umyl podlahu, těla naložil na vozejk, co v něm Drsoul vyváží hnůj a se slovy 'Jdu rozvěšet jejich vnitřnosti po Sarimově lese' zmizel v šeru. Pozdě večer se vrátil, už umytej a převlečený a všecno nám vyprávěl. Teda mně a Lynhaardovi.

Tak poslední Skregův posluhovač hodí po širým světě a užívá se záští a zlobou. A kdyby věděl, že se mu nepodařilo zničit Nurnsou družinu, což si Draplák z celého svého zkaženého srdce přál, puknul by jak rybí měchýř. Doufám, že ho někde sežerou vlci."

Pivo na bílých stěnách korbely dělalo zažloutlé kruhy jak pomalu ubívalo. Jeremiáš vyprávěl a vyprávěl, hodil sem a tam po šenku, na vysoké židli klátil ve vzduchu nohama, ujídal chléb, sýr i šunku, povídal a já poslouchal. Když skončil, hvězdy shlížejí z temné oblohy slibovaly jasnou a mrazivou noc.

* * *

"Á pan Griffin, to jsem rád, že tě zas vidím. Měls ale přijet o týden dřív, to bys stihnul výpravu někam na sever. Víím, že si dost mladej, ale aspoň by ses otrlal a zjistil jak to chodí v tlupě ožralů co platí za chlast krvavejma zlatkama." rozohnil se Jeremiáš a hadr, co s ním cídil mosaznou cedulku s nápisem "Zde seděl král Gorganu", si nervózně nacpal do levé kapsy. SESCOČIL Z JEDINÉ nerozvrzané židle, právě té co stála pod onou cedulí, roztočil dva žejdlíky piva a pokračoval o mnoho klidněji: "Já to nemyslím nijak zle, však jsem s Nurnskou cháskou taky nějaký čas chodil, a byly to doby zábavnější. Jenže se člověk furt musel plazit blátem, líz do stok, zachraňovat králům život a žít se sušeným masem a bramborovou placnou. A jeden moh snadno přijít k úrazu, když vzduchem začly hvízdát šípy. A člověk hladověl a strádal na duchu a hlavně na těle." Zarazil pípu, natočené korblicky postavil na ták, přihodil misku placek a studené hovězí a

donesl jej ke stolu. Otřel si ruce do zástěry těsně obepínající jeho soudkovité tělo. "Tak si přeci sedni, popijem spolu piva, sníme něco z mé kuchyně. Za tu dobu co jsi taď nebyl se událo takových radostných věcí a já mám takovou chuť vyprávět."

"Ani nevím jestli jsem ti pověděl, že náš starosta, ten velkej ušatej a málomluvněj, pořád pokukoval po Wenoře, vdově po Katzbalgrovi. Nepověděl? Teď už to víš. Tak ty mělaš svatbu deset dnů před začátkem novoročků, takže to už je přes tři měsíce ženatej. Jenže byl problém koho pozvat. Těch pár starousedlíků by byla malá oslava a tak Páin napsal na kus kůže zprávu, že... Hele a víš ty, že se Lynhaard začal učit psát. To je překvápko co? Asi, aby nepůsobil jako nevzdělanec nebo kvůli Wenoře nebo co. A učí ho pan Krochta, co bydlí u mě na jedničce, a když je teď na tý výpravě možná, že večer Lynhaard předčítá k pobavení družiny," zasmál se Jeremiáš svému nápadu a s úsměvem na rtech chvíli tiše seděl a kýval pomalu hlavou. Asi se bavil svojí představou krolla sedícího u ohně, kterak tlustým prstem jezdí po řádcích a rozklížená písmena lepí pomalu a neohrabaně ve slova.

"Já to tomu Krochtovi nezávidím," pokračoval už bez úsměvu. "Ty začátky byly hrozný. Bral si Lynhaarda dvakrát týdně nahoru, nevím co tam dělali, ale asi na něj nechtěl křičet, protože minimálně třikrát za večer seběhl do lokálu a řval na stěny. No, pak se vracel, a když Lynhaard odcházel s výrazem nepochopení domů, Krochta seděl u stolu a naléval si hlavu červeným vínem. Vem koncem, Krochta se snažil, Lynhaard taky a před svatbou se už uměl podepsat. Teda jako náš starosta. Vono to potřeba je, to zasej jo. Protože jak to vypadá když místo 'Lynhaard, starosta obce Liscannor,' tam naškrábe tři křížky, nebo otiskne palec. Kdyby musel něco napsat, tak bych to musel psát já nebo zase Páin, jako to pozvání na svatbu, spojené se vstupem do Nurnské družiny.

To se za kroll dohod z trpaslíkem a měli jalovej nápad. Abych si moc nevyměřil, špatnej nápad to nebyl, ale co z toho vyšlo. To si tak jednou u piva povídali a vzpomínali na početnou Nurnskou družinu, a jak si Lynhaard představuje svatbu a tak. Nevím koho to napadlo, že napíšou vyhlášku a vyvěsí ji v proslulý hospodě U supa, kde začínal nejeden dobrodruh. Stálo tam, že se bude konat hostina s jídlem a pitím zdarma, a že zvou všechny, kteří se chtějí stát členy Nurnského společenstva. Až potud' to bylo dobrý. Páin to vzal, sroloval ten kus kůže a strčil si ho za košili a vyrazil k Nurnu. Vyvěsil, vrátil

prostě situace v družině bude tohleto řešení vyžadovat, tak to samozřejmě využiji.

Eodel: *Chtěl bys na závěr něco odkázat svým bratrům ve zbrani, nebo někomu, koho obdivuješ?*

Trblot: Uf (smích). Tohleto není jednoduchá otázka, jestli bych chtěl něco odkázat. Já jenom doufám, že Nurnská družina zase nabyde takový slávy, jako měla. Doufám, že se situace v družině uklidní a že ta družina bude taková, jaká byla kdysi dávno. O těchhle těch časech jsem čet, ale byla i kdysi za mého účinkování. Myslím, že teď konc to jde s Nurnskou družinou trošku z kopce, ale já sám věřím, že to zase půjde nahoru.

Kandidoval bych jedině sám pro sebe

Rozhovor s Eodelem Zivřilem

Krochta: *"Eodele, sedíme tady pěkně U hrocha a hned úvodem bych se tě chtěl zeptat, ty se prý stydíš odpovídat na moje otázky?"*

Eodel: "Ne, vůbec se nestydím odpovídat na tvoje otázky, Krochto. No, jenom jestli v tom nebude žádné podraz".

Krochta: *"Neboj, podraz v tom nebude, ale můžeme hned začít první otázkou. Jak jsi se vlastně dostal do družiny?"*

Eodel: "Do družiny jsem se dostal v podstatě shodou náhod. Můj bratr Eowen měl v Liscannoru grunt a jednoho dne jsem dostal dopis, že mi tady v Liscannoru zůstalo dědictví, které mám převzít. Tak jsem se sebral, nic mě doma nedrželo a dostal jsem se do Liscannoru. A jelikož se k normální práci nemám, tak jsem se nechal najmout do družiny. No, a v podstatě svého bratra jsem zastal v jeho původní funkci a to jest ve funkci družinového blba".

Krochta: *"A tímhle se vlastně dostáváme k tvému bratrovi Eowenovi. O něm je známo, že*

se mu říkalo Velká Huba a že neměl příliš mnoho přátel v družině. Máš na něj nějaké vzpomínky z dětství. Nešikanoval tě například?"

Eodel: "Můj bratr Eowen je taková nešťastná hříčka přírody. Když jsem byl malej kluk, tak na svého bratra nemám nejlepší vzpomínky. Byl dost arogantní, panovačnej, v dětských partách mě v podstatě utlačoval. Takže jsem se za ním vždycky táhnul jako ten přívěsek. Když jsem dospěl, nebo když jsme oba dospěli, tak jsme si neměli už co říci. Nehledě k tomu, že to byl kriminálník".

Krochta: *"Takže on byl kriminálník. Vyprávěl o tom někdy doma?"*

Eodel: "On odešel z domova velmi brzy a dostal se do podivnejch spolků, který byly zaměřeny proti státu, kterej v té době byl. Eowen zmizel z domova, přidal se ke vzbouřencům, byl vězněnej a vod té doby jsme ho neviděli".

Krochta: *"Tedy podle tebe seděl právem?"*

Eodel: "Samozřejmě".

Krochta: *"Dobře a tím se dostáváme k další otázce. Tvůj bratr seděl vlastně jako rozvraceč státu Angwarr i když to byl trpaslík. Co pro tebe vlastně znamená trpaslictví a příslušnost k této hrdé rase?"*

Eodel: "Rozhodně pro mne neznamená trpaslictví to co pro mého bratra. Já mám úctu k trpasličímu národu. Cítím k němu hrdost a ctím kořeny Angwarru. Ale tento národ vlastně dnes žije v takových poměrech, které jsou mu daný a já se nemíním nikterak proti těmto poměrům vzpouzet".

Krochta: *"Bereš tedy jako hotovou věc poslední události v Angwarru i to co to může znamenat pro trpasličí stát?"*

Eodel: "Pokud jde o poslední události v Angwarru, tak s nimi samozřejmě nesouhlasím a to je i důvod proč jsem ten stát opustil. Nynější perzekuce na

Jeremiáš poté, co si hřbetem ruky otřel ústa od pěny, "Když přišel Krochta na svatbu, tvářil se jak měsíček na hnoji, jak byl pyšnej na to, že se Lynhaard už umí podepsat. Jenom asi já chápu, že může bejt pyšnej právem, protože sem viděl ty jeho ranní kocoviny, když chodil nahoru dolů a opakova 'Ještě jedna hodina s Lynhaardem a už to nepřežiju, ještě jedna...' a zatím to vždycky přežil."

"Piješ ňák pomalu," plousmál se Jeremiáš po porovnání hladin sousedních korbělů, "to bys měl vidět jak se pilo na Lynhaardově svatbě. A těch lidí co přitáhla ta koží kůže vyvěšená U supího pařátu. Páin musel vyházet spoustu poděsů. Kdo vypadal jako obchodník, nebo byl vypasenej, nebo kdo neměl aspoň dýku nebo hůl, vůbec, kdo neměl vzezření dovrodruha ten zůstal venku na mraze.

Sem totiž přišli různý vožralové v potrhanejch kabátech. Dokonce přišel i jeden šaman. Aspoň to o sobě tvrdil. Takovej vysokej hubenej barbar v rákosový sukni ve smradlavejch onucích a s kostí ve vlasech. Když ho Páin uviděl, chytil ho za kožený hadry co ho asi měli chránit proti mrazu a chystal se toho šamana vyhosit, jak jinak než hodem do dále. Jenže se za něj přimluvil takovej holobrádek, ale sympatickej, Livren Chrastník se menoval, kerej přjel do Liscannoru, aby se ujmul majetku po svym bratrovi Sivelovi, co umřel v Olvornu v horách, někde poblíž Khelebova vodopádu. A že prej Loup Eliskos, tak si ten šaman nechal říkat, že je jeho kamarád, povídá Livren.

Teda podle mého byl ten s kostí ve vlasech pěkná pijalice, Livren vypadal dobrácky a určitě se vod něj nechal pěkně vodírat. Určitě spolu chlastali u Pařátu, a když si Livren náhodou tu vyhlášku přečet, vzpoměl si co chtěl v Liscannoru, jenomže to už byl vo nějakou tu zlatku lehčí. Podle mně, byl Livran na tom šamanovi závislej. Asi ho uhranul, nebo něco, pochybuju, že umněl nějaký rozumný kouzlo. Ten tak akorát křepčit kolem kotle, brumlat něco jako 'vzývám tě duchu schnilýho smrkovýho polínka' a kdoví jestli neumněl akorát chlastat, protože toho vypil zatraceně hodně. Skoro jako trpaslík Bušchal, co taky prošel tím Lynhaardovim a Páinovim kok, kom," soukal ze sebe pracně Jeremiáš a luskal prsty, "konkumem, konkuresem. Takovej mohutnej, mlčenlivej, zkrátka trpaslík. Vedle neustále prázdnýho kalichu s pálenkou měl položenou ztupenou dvoubřitou sekeru. Takže to už sou tři noví členové Nurnské družiny.

Tím výběrem taky prošel malej kudlák a někdy koncem oslavy, když už měl vypito, tak

vykřikoval 'sem Kilián Krvák a všem nepřátelům urežu hlavy'. Podle mého byl asi nemocnej na hlavu. A to značně. Ale jinak byl celou oslavu klidnej, to zase jo. Po slavnostním přpitku a gratulaci novomanželům, vypil Kilián korběl piva na jeden dech a vod té doby se ploužil po sále a povídal si pro sebe."

Jeremiáš vstal a se dvěma korbely se vypravil k pípě. Oba vyplách, svůj malovaný pečlivěji, a naplnil je pivem. Železným pohrabáčem prohrábl ohniště a přihodil dvě polena z hromady vedle krbu. Vrátil se k pípě, kde dotočil oba korbely na pořádnou míru a pak se nejitým krokem vracel ke stolu vylévaje cestou pivo na hoblovanou dřevěnou podlahu.

"Tak sem vzpoměl na všechny účastníky té slavný Lynhaardovi svatby," prohodil Jeremiáš, když se mohutně napil zalévajíc vyprahlé hlasivky hltem čerstvého piva, "Málem sem zapoměl na Tehanšiho, ne, Tchan-čiho, Timona Tchan-čiho, tak se ten chlapík menoval. Během oslavy z něj vypadlo, že je synem nurnského lékaře či mastičkáře. Vypadal tak trochu jak Čakdan a jeho manželka Ličong, co bydleli ve věži, než Čakdana zabili poblíž hradu Thindoru a Ličong se odstěhovala. Nebo vypadal trochu jinak? Vypadal jinak. Nebyl tak hubenej a nehrbil se tak jak Čakdan. Byl taky černovlasej, ale vlasy měl spletený do dlouhýho copu. Nebo je měl rozpuštěný, já už nevím. Hele, kolik sem dneska vypil pucláků? Čtyři, pět? Spíš víc. Hele já už dneska nevyprávím, příd' zejtra na oběd, já něco připravím. Třeva kuře po Čakdansku. Né, to už nejde, vono to kuře je už voškubany. Tak kuře na rožni, co říkáš? Uglajs, na mně to nějak dolehlo, dobrou noc."

Jeremiáš sebral ze stolu svíčku a s tichým nadáváním zmizel po schodech do patra kde byly hostinské pokoje. Ještě chvíli byl ze shora slyšet hluk. Ozval se pád židle, pak několikeré vrznutí postele a ticho. V krbu hořela polena nízkými plameny. Po jarní obloze se šinul měsíc a krajina se plnila rychle se blížícím půlnočním tichem. V ohništi praskl suk. Svět spal, jen netopíři a sovy se žlutýma očima hledali v ztichlé krajině obživu. Stejně tak Nurnská družina.

* * *

Už z mého domu byl vidět proužek kouře stoupající klidně k obloze, po níž se honily mraky slibující každou chvíli vlahý déšť. Po loukách okolo Liscannoru se proháněly stíny nebezpečných cestovatelů. Tráva zavlažená již dávno zmizelým sněhem a několika jarními dešti se začla

Eodel: *Poslední dobou se v družině často mluví o případném návratu do Angwaru. Jak se k tomu stavíš ty a co si od výpravy slibuješ?*

Trblot: Stavím se k tomu tak, že do Angwaru se vrátit chci a chci se tam vrátit co nejdřív, abych svejma schopnostma pomoh, jestli to půjde, nevím jestli to půjde, vrátit situaci tam, kde byla vlastně za Perrimovy vlády, aby tam vládli trpaslíci. A já jako osobně se cejtím zodpovědně za spoustu chyb, který se staly v Angwaru, vlastně ve Velvennu, když jsme tam byli naposled. Jo, já osobně jsem tam způsobil, myslím, když se nad tím zamyslím, docela... moh jsem svým jednáním situaci zvrátit, byl jsem u klíčovejš událostí, moh jsem situaci zvrátit. Cejtím se za to zodpovědně, takže bych chtěl prostě jakýmkoliv způsobem přispět k tomu, aby se to tam vrátilo tam, kde to bylo.

Eodel: *Pověz nám něco o svém názoru na rodinu. Popřípadě, zda-li se hodláš oženit.*

Trblot: Samozřejmě, že bych se rád oženil. Jistě, jako každý muž potřebuje ženu, tak já taky potřebuju ženu. Myslím si, že bych byl dobrým otcem. Kdyby se našla nějaká trpaslice, která by mě chtěla, rád bych se oženil.

Eodel: *Znamená to tedy, že nejseš zastáncem sňatků mezi dvěma různými rasami?*

Trblot: To se nedá říct takhle přesně. Samozřejmě, že kdyby moje manželka byla trpaslice, byl bych asi nejšťastnější. Ale člověk nikdy neví, koho potká.

Eodel: *Jak to bylo s básní "Ó můj králi"? Prosíchlá se, že ti byla ukradena.*

Trblot: Byla. Takhle... báseň "Můj králi"... Naštěstí Aedd, ktorej se zřejmě musel vloupat někde tam, kde jsem bydlel, když jsem pracoval v Nurnu, mi ukradl vlastně... neukradl mi báseň, ukradl mi to, co jsem... Chtěl jsem napsat báseň, protože tenkrát... Spíš takhle. Abych to

vedl na pravou míru. Měla to být modlitba. Modlitba za Perrima. Ale když jsem tu báseň psal, zjistil jsem, že ohledně tohoto toho nejsem tak silnej v kramflecích, nebyl jsem prostě silnej v kramflecích, abych tu báseň dopsal. Přemýšlel jsem nad tím, myslím, že jsem nad tím přemýšlel dlouho, snažil jsem se vymyslet nějaký verše, ani by to nemusely bejt verše, prostě nějaký smysluplný útvar, ale prostě jsem to neudělal. Nešlo to. Nešlo to. A Aedd mi vlastně ukradl to, co... tak jak báseň vlastně měla začínat.

Eodel: *Nemůžeme se tedy těšit v budoucnu na její dopracování?*

Trblot: Já nevím. Těšit. Těšit... v budoucnu... Takhle. Nikdo neví, jestli mě někde políbí múza, jestli se tak stane. Rád bych. Rád bych, protože Perrim si zaslouží moje slova, určitě, ale, jak jsem řekl, nejsem silnej v kramflecích. Přemýšlel jsem o tom a přemýšlím o tom do dneška. Ale... Ale. (smích)

Eodel: *Jaké byly nejdůležitější mezníky tvého života, popřípadě tvé kariéry v družině?*

Trblot: Samozřejmě uvěznění se na mně určitým způsobem podepsalo, nejen tetováním, ale určitým vztahem k lidem a tím, jak ohodnocuju jiný lidi nebo trpaslíky, elfy, kudůky, to je samozřejmě stejný. Nemám nijakou zvláštní rasovou nenávisť. Myslím, že prostě veškerý rasy humanoidní si jsou svým způsobem rovný. To co ovlivnilo nějakým způsobem můj prozatímní život v družině... nevzpomenu si. Nevzpomenu si teďka na žádnou událost, která by mě v družině nějakým způsobem, velkým způsobem... Takhle. Určitě mě ovlivnil můj souboj s Bzigem, kdy jsem bojoval vlastně o holý život a byl jsem zraněn tak, že to prostě snad už ani hůř bejt nemůže.

Eodel: *Kdo to byl Bzigo?*

Trblot: Bzigo byl člověk... Bzigo byl kudůk, kterému jsem ve Velvennu... No, měl jsem plán, že já rozhodím informaci

To byl vtip. Ale klidně je možný, že ten šaman Livrena zabil pro padesát zlatejch a kvůli koni. A to by mi bylo líto. Livren Chrastník, stejně jako jeho bratr, vypadal skromě a nezkaženě. Sice by z něj nevyrostla žádná osobnost, jako je Páin a Lynhaard, ale aspoň by nedělal ostudu a neschovával by se v zadních řadách."

Jeremiáš se naposledy zhoupl v křesle a natáhl se po hrnci s omáčkou. "Přestaň točit a příhod" dvě tři polínka, ale nezapomeň oheň pak rozhrábnout, aby se kuřátko nepálilo v ohni, ale jen se ohřívalo nad žhavými uhlíky. Pohrábáč je někde u dřeva. To bude kůrčička, už se těším, jak si pochutnáme." Hobit mazal kuře a já mu pomalu otáčel rožní, aby se mohl dostat i pod stehýnka a křídýlka budoucí pečeně.

"Máme hromadu času než se kuře dopeče," pravil Jeremiáš, když se usadil do křesla a ze své objemné zástěry vylovil napanou fajfku a podanou větví si ji zapálil, "aspoň ti můžu vyprávět jak proběhl odchod Nurnský družiny. Za jak dlouho se vrátí to nevím, ale měli nějakou práci na severu kam všichni postupně odjeli, ale po pořádku.

Někdy v půli chladnu, tedy v době, kdy už se Wenore přestalo říkat vdova, přijeli za Páinem a Lynhaardem, jakožto nejznámějšími z Nurnských, dva lidi. Jak sem už říkal, menovali se Duny a Halddy. Voba byli na krátko vostřiháný, skoro vyholení a dobře voblíknutý. Jeden z nich, Halddy tuším, vypadal vzdělaně a taky se tak vyjadřoval. Ten druhý byl víc kamarádskej, líp se s ním mluvílo. Tenkrát sem s nima nemluvil, protože se akorát zmínili o práci na jaře, prej koncem jarnu, a zase vodjeli něco zařídit.

Páin svolal ke mně schůzku družiníků. Přišli všichni, aby taky ne, když čtyři bydleli u mně. Jen ti dva ze Sivelova srubu, teda teď už vlastně Livrenova, nebyli vůbec v Liscannoru. Možná, že ho Loup...

Loup, Loup Eliskos. Loupe Eliskosi. To je divný méno. To vážně musí něco znamenat. Beru všem asi ne, ale třeba kůrovce zaostalec, Kůrák. To jo, to by šlo, von vypadal tak dřevěně, zvlášť když se vopil.

No to je jedno. Chtěl sem říct, že ho asi v nějaký nurnský taverně přemlouval, aby prodal srub a odjeli spolu pryč.

Na každé pád, na výpravu pak jeli všichni. Každý z nováčků se docela těšil, jen s Bušchalem to nehlo. Dál dělal svou práci. Hlavně Timon chtěl už vyrazit. Když je ten syn lékaře, tak si brašnu naplnil pruhy plátna a cupaninou, a že

prej bude všem obvazovat rány a vyndavat šípy, co po nich budou střílet lapkové, když budou chránit vůz těch dvou. To sem neřek, co?

Ty dva jeli shánět zboží do Nurnu a asi si chtěli zajistit ochranu už předem, myslím jako vod Nurnskejch. Aspoň sem to tak zaslech při roznášení piva. Seděl tu včele stolu Lynhaard spolu s Páinem a okolo na židlích všude možně ostatní a poslouchali co zkušení dobrodruzi povídaj. Dělalí takovej zaškolovací kurs pro nováčky, povídali co si vzít sebou, co za zbraně, jestli louče nebo lucernu, kolik jídla, pití, vody a voleje a tak. Hlavně prej si koupit řádný brnění, povídal Páin. Stejně neměli peníze, tak si sotva mohli dovolit třeba i šupinovou zbraň. Ta se dělá z kousků ocele našitý na kůži. Tos ji nikdy neviděl? Až se vrátí Timon, tak si jí můžeš prohlýdnout. Jestli se mu nerozpadne, protože ji měl pěkně prorezlou a...

Hele dyt se to kuře připaluje, toč s nim pořádně! Skočim pro kvašený vourky, mám je někde doma a ty zatím dopij to pivo, natočim pak další."

Jeremiáš vyklepal fajfku a opět ji ukryl do některé z kapes na své zástěře. Z kredence vyndal dřevěnou misku a zmizel ve dveřích, aby došel asi čtyřicet kroků do domu vedle hospody, který už dlouhá léta patřil rodu Čiperů, hobitů z Tiklu.

Ohniště příjemně žhnulo, hřál i kamený krb. Na kuřeti se začla dělat zlatavá kůrka a místnost se plnila vůní masa a koření. Ve dveřích se po chvíli objevil Jeremiáš, v ruce misku s několika velkými ostře zelenými okorkumami.

"Áá, tady to voní, ještě tak hodinku a začnem prostírat, už se těším." Jeremiáš postavil misku na stůl a usedl opět do křesla a započal s nACPáváním fajfky. Ihned si ji zapálil a jal se vyprávět o svých bratrech. Tlalachal chvíli o tom, pak o něčem jiném. Vyprávěl o svém dobrodružství v Gorganu, o malířském umění Sivela Chrastníka a zdali kreslit zvládne také Livren, krátce se zmínil o kupecké výpravě Nurnských do Karwellu, která se zvrtila v honbu maskovaných mužů známých pod jménem Krvavá jízda a dlouze povyprávěl, jak sázel květiny okolo domu a hlavně před vchodem k Hrochovy. Skákal od jednoho ke druhému, ale čas příjmně běžel a kuře se opalovalo do zlatova.

Když Jeremiáš uznal, že kuře je hotové, začal s prostíráním stolu. Donesl nože, talíře a dva čerstvě natočené korbele. Kuře rozdělil na dva polovíčky, na jednu menší a druhou větší, tu pro sebe.

brzy bylo po boji. Po boji se někteří družiníci odebrali šacovat mrtvolu ,pro některé dobrodruhy tato činnost přináší uspokojení nejen myslí ,ale také i kapsy.V domě ,kam Aedd hodil hlínu našli tělo šamana ,kterého to rozcupovalo na kousíčky ,takže nezůstal nikdo na živu. Svě vítězství oslavovali dlouho do noci. Hodovali z místních zásob jídla ,pili také místní víno a pak s pocitem uspokojení šli spát.

Ráno se vydali na cestu zpět. Cestou se nic zvláštního neudálo ,až na to ,že se Midolas nepoučil z předcházejících událostí ,tak z toho vyvázl s menší otravou krve způsobenou poštípáním jedovatého hmyzu.

Když dorazily do města ,uviděli ,že celé město je vylištěné ,jenom před guvernerským palácem stojí stan.Ve stanu byl maršálek pozemních sil Nového Gwendaronu a řekl ,že tu čeká na ně ,protože Nový Gwendaron vyhlásil nezávislost a že potřebuje jejich pomoc. Zeldu prý je na válečném tažení a obyvatelé a cechy se ze strachu stáhli do hor. Maršálek jim řekl ,že mají dobýt palác ve kterém se ukrývají Gwendaronští vojáci a že jim za to zaplatí.Jenomže to neměl dělat protože nevěděl že tito dobrodruzi jsou Gwendaronané . A tak vypukl nerovný boj ,v němž maršálek padl hned první ranou a jeho stráž se nedokázala bránit dlouho. Pak se Numští spojili s krajany uvnitř paláce ,kteří je dopravili domů do L I S C A N O R U.

Konec

V Liscannoru začala škola

Jak již bylo předesláno v minulých Lyškánorách, v Liscannoru bude tento rok otevřena první liscannorská obecná škola. Výuka začíná první den měsíce světna. Škola bude slavnostně uvedena do provozu o desáté hodině ranní. Všichni jsou srdečně zváni. Pohoštění bude zdarma a bude jej zajišťovat pan Jeremiáš Čipera z Tiklu a paní Rollanda Rugorská. Do školních lavic zasednou tyto děti vážených liscannorských občanů:

- Slečna Pamilla Nórienská
 - * 6.10.1035, dcera Páinova a Lúniel
- Slečna Wyndred Rugorská
 - * 5.12.1035, dcera Lynhaardova a Wenořina
- Pan Haardun Rugorský
 - * 1038, syn Lynhaardův a Wenořin
- Pan Allen Moskyt

- * 9.10.1038, syn Krochtův a Atriennin
- Slečna Eleanor Rugorská
 - * 30.1.1040, dcera Lynhaardova a Wenořina
- Pan Gerllod Moskyt
 - * 27.1.1040, syn Krochtův a Atriennin

Dále se školní výuky bude pravidelně účastnit i:

- Slečna Viella Ruindorská
 - * 1035, dcera Aeddova a Aelin z vesnice Vranigost

Výuka bude panem Rhandirem, který jest řídícím naší školy, individuálně přizpůsobena vědomostem a znalostem jednotlivých žáků. Pan Getd z Ruindoru přislíbil, že povede na škole hodiny kreslení. Přejeme tedy všem hodně štěstí.

Krochta Moskyt z Bažiny
pátý starosta Liscannorský

Seděl jsem deset let

Exkluzivní rozhovor s Trblotem Vratiglladem.
Otázky klade Eodel Zivril.

- Eodel: *Trblote, proslychá se, že jseš bývalý trestanec. Můžeš nám k tomu něco říct?*
- Trblot: No, můžu. Je to pravda. Seděl jsem deset let ve vězení za zabití ve rvačce. Ani nevím pořádně, jak se ten člověk jmenoval.
- Eodel: *Můžeš nám říct něco o poměrech, které vládly ve věznici?*
- Trblot: Uf. Tak je známo, že ve Velvennoru není trest smrti, takže jsem rád, že jsem tenhleten trest nedostal. K poměrům ve věznici - já jsem se tam měl docela dobře, protože, jak známo, ve věznici přezívají silní muži a za silného se pokládám. První dva roky byly špatný, pak si člověk zvykne.
- Eodel: *Řekni nám něco bližšího o stravě, popřípadě o denním režimu.*
- Trblot: Strava tam nebyla nejhorší, na tu si zase stěžovat nemůžu, a denní režim - ze

pokračoval ve vyprávění.
"Timon, na Dunyho radu, přibral Bušchala a vyjely k severu. Málem bych zapomněl. Ty co neměli koně a potřebovali je, jako tyhle dva, tak dostali peníze hned po příjezdu těch dvou, aby nezdržovali jako tamty dva. Co koukáš tak nechápavě. Prostě si Bušchal a Timon koupili koně. Samozřejmě, že za peníze co dostali vod Dunyho. U mně by si vydělali tak akorát na poníka.

No a zbytek družiny vodjel další den do Nurnu pro vůz s nějakým haraburdím, no a pak měli vyrazit po hlavní cestě na sever. Vypadalo, že dost spěchaj, tak nevím jestlil hledali šamana a Livrena po všech hospodách, a co jich v Nurnu je. S tím vozem vodjel, samozřejmě kromě Dunyho s Halldym, Lynhaard, rugorský to náčelník smečky, jak mu někdo říká, von to teda vo sobě prohlašoval sám, ale v poslední době na to asi chce zapomenout, snad aby sme si nemysleli, že je na vůdcování moc starej. Teď nějak nevím, kdo byl zvolený za vůdce smečky, houby smečky, družiny. Myslím, že Páin, noriinský to trpaslík, nebo přece jen Lynhaard. To je jedno.

Abych pokračoval, dál vyrazil Páin, podivín Ěnmil a, éee, kudůk Kilián. Jo, to bude tak všechno, ostatní už jeli napřed nebo tak něco.

To bude asi tak všechno, co ti sem schopnej říct vo tyhle výpravě. Piva je ještě dost, než ho vypijem, tak bych ti moch povyprávět, vo výpravě do Gorganu, kde sem s Nurnskejma zachraňoval králův život. Nebo vo tom jak k nám do vesnice vtrhnul huorn. To je takovej vozívej strom co chodí a je děsně nebezpečnej.

To se takhle uprostřed léta vobjevil v Liscannoru strom. Přikolíbal se na náves a všude vypukl zmatek. Já sem skočil k sobě domů a vytáh sem z truhlice kouzelnickou knihu a tak sem ten pochoduující pařez vopražil modrejma bleskama, až se z toho..."

Jeremiáš povídal, rád že se má komu chlubit. Nezůstalo jen u dopití korbele. Když se Jeremiášovi začal plést jazyk a každou věc zopakoval alespoň dvakrát, společně jsme opustili nálevnu.

Jen na vedlejším stole na talíři leželi obrané kosti, v misce poslední nakouslá okurka. Po zemi chlebové drobký, které zde budou ležet jistě hodně dlouho, protože Jeremiáš, pokud neměl dobrý důvod, jako jsou například peníze, tak nezametal. Až se vrátí Nurnská družina a sejde se U hrocha, tak po dvouch třech týdnech bude Jeremiáš donucen uklízet. A to zadarmo.

* * *
"Haló Griffine," vyřvával Jeremiáš z okna hostince na celý Liscannor, "víš co je novýho? Já vim, že to víš taky, jen ti to tak vyznamuju. Vono to nejde asi nepoznat. Ale kdybys to náhodou nevěděl tak ti to řeknu. NURNŠTĚ SE VRÁTIL! Už ráno. Vodsedlej si koně a pak přidej ke mně."

Jeremiáš prudce zavřel okno, až sklo v dřevěných rámech zařinčelo. Za chvíli vrzli dveře a rozesmátý hobit vyrazil na verandu a zahrozil mi: "A vem si nějaký zlatky. Ně jako posledně, že sis je zapomněl doma. Tři večery sem tě hostil a před tím tři měsíce ty tři pracovníky. Sice pracovali, ale stejně. Teď se vrátili s penězma a za pokoje budou platit. Začínám se zase chovat jako hostinský."

Když jsem odjížděl ke svému domu, abych odložil vaky a ustálil koně, zahlédl jsem koutkem oka, kterak si Jeremiáš zamlul ruce, radostně vyskočil a hlasitým bouchnutím oznámil svůj odchod do nitra krčmy.

Odněkud se ozvalo ženské hudrování. Snad, že některý z liscannorských otců neřekl, že se chystá na výpravu a svou desetidení nepřítomnost osvětlil až při návratu. Či snad šlo o radostné výkřiky, když žena obdržela od svého manžela zlaté naušnice či přívěšek, případně, když těžký dubový stůl zasténal pod tíhou zlatých mincí naň položených.

Od Páinova domu dolehlo dětské zavísknutí následované voláním Luniel. Na Drsoulových hruškách rostoucích za plaňkovým plotem se již objevili první květy a poslední sluneční paprsky osvětlovaly zborčené základy Čakdanovy věže-nejvyššího místa v blízkém okolí, zatímco se okolní budovy pomalu utápěly ve tmě. S přicházející nocí se rychle ochlazovalo a vzduch se plnil vůní hořícího dříví.

Oheň hořel i v hostinci. Jen hromada dříví vypadala o něco menší.

"Tak, kde seš, už ti padla pěna," ozval se Jeremiáš jakmile vrzly dveře, "před chvílí odešel spát Krochta, že prej je uondanej. Ani Kilián tu dlouho nepobyl, pravda, přes den co tu druzi probírali všechno možný, vypil co se dalo a odešel nahoru do pokoje jako první."

"Dobřes' udělal, že ses doma najed, protože nurnští přijeli hodně hladoví. Snědli toho dost, ale zaplatili všichni, i Timon Tchan-či a to před výpravou u mně pracoval za byt a stravu, jak se říká. Nejhorší je, že teď u mně už nechce pracovat a budižkničemu Kiliána Nedoryho

"Uf to je ale tíha" brmlá si pod fousy hostinské Jeremiáš ,když vleče po schodech do sklepa dvě velké konve plné vody."Dneska musím zmáknout ty čtyři sudy červeného v rohu ,dřív než začne svítat." Pak se zastavil a zamyslel se " Todlecto mi hodí tak čtyřicet nebo pětáčtyřicet žlutášků ,ty já rád moc rád." A s těmito myšlenkami zvedl konve a začal je lít do sudů s červeným vínem.

Náhle se rozlehne po Liscannoru jasný zvuk vojenské polní trubky.Jeremiáš ztuhnul ,že by se v něm krve nadořezal "Co kdyby mě tu načapal starosta ,to by byla mela." Když se po chvíli vzpamatoval ,nechal konve konvemi ,vykasal si zástěru a vyběhl po schodech na náves ,co že se to vlastně děje.

Chvilí kouká ,najednou zahlédne jezdce v královských barvách ,jak se k němu blíží."A doprdele už to prasklo." pomyslel si. Krev se mu najednou nahrnula do hlavy ,až celý zčervenal. "Utíkat by nemělo smysl ,tak budu dělat ,že sem někdo jinej." Jezdec přijede blíž a houkne na něj "Hej ty !" "Kdo ,co ,já." tváří se zmateně Jeremiáš."Jo ty ,řekni mi kde bych našel starostu ,mám pro něho nějakou práci." Jeremiášovi se znatelně ulevilo a odpoví mu ,sice trhaně ,ale zvucným hlasem " T - támhle." A aby svým slovům dodal více vážnosti ,ukáže prstem na dům Krochty - starostu Liscannoru.

Jezdec popojede a zabouchá pěstí na dveře.Za chvíli se objeví ve dveřích rozcuchaná a rozespalá hlava Krochty." Ty čeledíne " řekl posel " Zavolej mi starostu a hejbní kostrou!" " Ty mě budeš nadávat do čeledínů ty královský nedochůdče" osopil se po právu starosta "Já tady starostoval ještě když tobě teklo mlíko po bradě." Posel zrudnul ,ale nedovolil vzteku aby mu zastínil mysl.Je přece královský posel a ten musí mít v hlavě jasno. Seskočil s koně ,klekl na jedno koleno ,sklonil hlavu a pravil:" Královský jízdní posel žádá starostu Liscannoru mocného čaroděje o slyšení " Krochtova hrud' se vzedmula pýchou nad tímto gestem a pravil "Inu co si přeješ mladíku." " Přináším vám návrh od pana Nerfa , vrchního guvernéra všech Gwendaronských kolonií." "No tak jo ,pojď zatím dál " zve ho krochta do svého domu.Vevnitř mu pak posel vyličí celý návrh ,který spočívá v tom,že pan Krochta a pár jeho známých dobrodruhů plus pár žoldáků ,které k nim přidělí ,odjedou do jedné z Gwendaronských kolonií ,která se jmenuje Nový Gwendaron ,kde pak mají vyrvat ze spárů místních domorodců zlatý důl a to vše za pár tisícovek zlatáků.Když domluvil ,tak se zeptal "Co vy na to

?" Krochta se podrbal ve vousech a řek "Je to sice lehavá práce ,ale poslední dobou nemám do čeho píchnout a moji kumpáni taky ,tak to беру.

"Tak dobře ,pozitíří vyplouvá loď z Nurnských doků ,na loďi budete mít zamluvený kajuty na cestu." "V přístavu u mola na vás budou čekat najmutí žoldnéři ,kteří pojedou s vámi.""Až dojedete do hlavního města Nového Gwendaronu ,hlašte se u tamního zpravce kolonie ,Zeldy."

Pozitíří vyjíždí z Liscannoru skupina dobrodruhů.V čele jede na mohutném koni pan Krochta Moskyt ,družinový čaroděj. Za ním jedou dva liscannorští zloději Griffin a Aedd ,kteří jsou i užiteční bojovníci ,pod jejich šípy padlo nemálo nepřátel.Za Aeddem na malém poníkovi cválá Nervor Chinský, bratr zesnulého Ladota. V této sestavě dojedou až k městu Num, projedou branou a zamíří k dokům. Na mole je čekají čtyři žoldáci.Dva trpaslíci,oba bejvalý vězni, veční buřiči a rebelové. Měli se navzájem tak rádi, že by se samou láskou k sobě navzájem sežrali. Jeden z nich, ten s tou plešatou potetovanou hlavou se představil jako Trblot Vratiglad a ten druhý ,že se prej jmenuje Eowen Zivril.Další chlap nebyl trpaslík, nýbrž příslušník vznešeného plemena Elfů, i když na to vůbec nevypadal. Ten se představil jako Midolas bratr Ignolase.Pak tu byl ještě jeden večně podnapilý hobit.Po chvíle těžkého dorozumívání z něho vytáhli ,že mu mají říkat Arkus Detor.

Stalo se to hned po vyplutí. Všichni byli v podpalubí, až na ty dva trpaslíky a Arkuse co zůstali na palubě. Arkus byl zcela v pohodě, ohnutý přes zábradlí zvracel do vody ,kdežto mezi trpaslíky vypukla slovní potyčka ,kterou vzápětí argumentovali svými tvrdými ,vězením zocelenými pěstmi."Hrdééééé" vydralo se Trblotovi z hrdla a poslal Eowena jedinou ,přesně mířenou ranou do nosu na zem. Přivolaný kapitán chtěl oba protáhnout pod kýlem, ale pak se ukázalo ,že jsou v královských službách ,tak z toho sešlo.

Za šest dní úmorné cesty po moři se objevily břehy Nového Gwendaronu."Hurá " volali všichni ,kdož cesty po moři přímo nesnášejí."Jupííí" křičel Arkus, který to hned oslavil další lahví kvasu. Za hodinu už stáli před Zeldou ,která jim vysvětlila co mají dělat dál. Také jim řekla, že jim přidělí na cestu průvodce "Je to ohromě hodný pán který se jmenuje" řekla ,který jim má pomáhat v drsné divočině za hradbami města.Druhý den časně zrána vyrazili po cestě k dolu. Asi po šesti milích uviděli ,jak se před nimi vznášel mrak krkavců."To nebudete samo ssebou "pravil zkušený Aedd."Bude tam asi

trpaslíků, co pracovali v Nurnský družině... Pracovali to je takový blbý slovo. Zkrátka, co bydleli v Liscannoru nebo někde ve okolí a vyráželi na vejpravy, tak těžko někde z nich něco podobného dělali, myslím jako dolovali zlato a tak.

Snad jen Bušchal, co pochází z Horního Dolu, moh kutat zlato. Ale to jen tak hádám podle jména toho města. Nikdy sem vo tomhle městě, neslyšel a kde leží to už se nikdy nedovím, protože je Bušchal tuhej. K tomu jak umřel se ještě dostanu.

Jak sem říkal, Páin se procházel lesem a najednou narazil na Timona, jak se krčí v křoví, před sebou vak s věcmi a u huby nějaké lektvar či co.

Když tohle Páin líčil a vyprávěl vo tom jak se Tchan-či hrozně bál a jak byl rozradostněnej, když na něj Páin narazil, tak se chudák Timon docela i styděl. Von to byl úplnej mlíčňák, protože jak z někoho vypadlo tak po boji vobvazoval i nepřátele, a hlavně ty co postřelil ze svého luku. No, možná že svou pomocí jim spíš ublížil.

Ně, to byl vtip, vobvázat krvácející ránu nejní přece nic těžkého a Timon rozhodně nevipadal jako nemehlo, i se smetákem věděl co má dělat. I když takovej Lynhaard nebo Páin si uměj svý rány vobvázat daleko líp, ale ty už maj takovejch šrámů, že si to mohli stokrát vyzkoušet, myslím jako vošetřování si ran. Takže až bude mít Timon Tchan-či za sebou tolik dobrodružství co tyhle dva, tak to může Nurnská družina krvácet jedna radost.

Ale zpátky k tý vejpravě. Z Timona vypadlo, že je napad takovej vousej vyhublej chlap na koni a dostal Bušchala. Páin se s Timonem dohadovali a došli k tomu, že to byl ten mrtvej čaroděj. No, a Timon se dostal pryč stejně jako Páin, že seskočil z koně a zmizel ve křoví."

Jeremiáš se chvíli odmlčel, aby věděl čím pokračovat.

"Teď ti řeknu, co se stalo se zbytkem družiny. Někdo se probral už cestou, svázaný na voze, jiný až ve vězení na dřevěnejch plesnivejch kavalcích kdesi ve sklepení. Třeba takovej Krochta tam už tvrdnul dva dny. Von totiž vůbec nevodjel, jak se nejdřív myslelo, ale na jedniče, jako v pokoji tady nahoře, kde Krochta bydlel, dostal vod Halddyho přes hlavu mečem a někdo další ho vytáh pryč a vodvez.

Tak do tohohle vězení naskládali dostatní. Samozřejmě, že tam chyběl Livren a šaman s kostí ve vlasech, protože... A to už sem říkal několikrát, že se jeho umělecky laděná duše

dostala do špatnýho vlivu podivnej přátel. Kdoví jestli ten Loup, no, myslím toho šamana. Neříkej, žeš zapoměl jeho jméno. Teda, kdoví jaký přátele tenhle šaman měl. Třeba se přátelil s těma, no s... s Ardasanskejma, jestli teda ještě nějaký žijou. No to je jedno, jestli si to zapoměl tvoje věc.

Zkrátka, ve vězení seděli všichni až na Páina a Timona co se plahočili po lese a hledali nějaký stopy po tom voze a tak. Nakonec stopy našli, vydali se po nich a narazili na takovou větší paseku na jejímž druhym konci stál hrad. Vono podle mě, aspoň co sem vodposlech, tak to moh bejt dost slušně velkej hrad, ale tak před dvěstě lety. Dneska tam zbyla věž a dvě budovi, jedna z nich byla konírna. Vedle ní stál ten vůz, jen bedny a sudy byli složený.

Jen je škoda, žeš tu nebyl dneska ráno, abys slyšel jak to vyprávěj vostatní. Nemysli si, že vyprávěj líp než já, ale kdyby si slyšel jak se dohadujou. Hlavně ty mladší a málo zkušený. Nějak sem nepochopil jak se Krochta dostal z cely a spolu s Bušchalem zlikvidovali stráže. Jednak proto, že sem zrovna šel pro další rundu piv a taky, že se začli hádat Timon s Krochtou, kdo jako na vosvobození Nurnskejch má větší podíl. Voni voba mohli vyprávět co jako bylo dál, protože v tu dobu co se se volnej Krochta a Bušchal mlátili se strážnym, tak Páis s Timonem právě vstupovali do pevnosti Rugenskejch kněží.

Teď mě tak napadlo, tys ještě to méno neslyšel, myslím jako Rugen a tak. Tak právě do týchletý pevnosti, co je podle nějaký kroniky stará asi třista let, tak do ní se dostali Nurnský, když pátrali po lupičích, co přepadli vůz chráněnej vojákama, co projížděl Gwendarronem. Mezi náma, nepátralo se kvůli odměně, anobřto kvůli va těm zcizelejům šperkům. Totiž to sem přiletěl v zimě, hodně navečer, řek bych skoro k půlnoci, zraněnej a zmrzlej voják, co to všechno vyžvanil. Numský ho uklidnili, že je všechno v pořádku a tak, uložili do posteje a ráno, mnohem dřív než se objevilo nad hvozdem to ubřečený zimní slunce, vono teda mělo bejt jaro ale mrzlo, že trpaslíci do hospod chodili s hotovym ledopádem pod hubou.

Jo, a ještě než se ten voják probral, tak vyrážely zavátou cestou k lesu. Abych to zkrátil, narazili na lupiče právě v tý pevnosti, samozřejmě, že to nebyli vůbec žádný kněží, voni našli tu částečně zničenou pevnost, a tak se v ní usadili, a ani nevěděli že seděj ve starým chrámu a tajný chodby jim vedou takřka do pokoje. Jako ty lupiči to nevěděli.

Z lesa vyběhl první pes. Černé hunaté monstrum. V šeru se leskly obrovské bílé tesáky.

Ještě kousek! Prosím.

Konec stezky se přibližoval. Přibližovala se záchrana. Kamená plošina kamsi pokračující.

Od plošiny ho dělilo sotva pár kroků. Už se dotýkal kamene. Chybělo poslední přitažení.

Lesem zaněl strašlivý skřek. Do nohy se mu zasekly tesáky.

Ztratil rovnováhu a padal pod skály.

Právě přibíhaly další černá monstra.

Řítil se do jejich chřtánu. Štěkali.

V mžiku u něj byli. Trhali mu maso.

Zaživa. Lesem zněl řev.

Cítil svoji horkou krev. Omdlel.

ÁÁÁÁCH!

Spocené tělo se vzpřímilo a vykřiklo. Sen skončil.

Vyskočil chnapi po meči a přeběhl zrakem po místnosti.

Uff. To byl teda sen. Kurva!

Byla tma. Viděl matné zařízení místnosti. Na oknech byly zavěšeny závěsy. Alchymistická laboratoř. Roztáhl závěsy a ranní slunce proběhlo místností.

Rychle přivřel oči a zašklebil se. V laboratoři vládl nepořádek.

Prohlédl se. Byl oblečen v koženém oděvu u pasu měl meč. Lekl se.

Oblečení bylo rozdrásáno, na lýtku, hrudi, bocích a na přirození.

A sakra! Co to je za podivnou věc?

Rukou nahmátl na hrudi masivní stříbrný nahrdelník. Byl na něm vyobrazen obrovský, hunatý pádící pes s obrovskými tesáky.

Ale jakto, že se mi nic nestalo. Měl bych to vyhodit. Ale...ale co když je to opravdu ono?... Musím vydržet...musím...Třeba projdu branou SNU. Ale jakto, že se mi nic nestalo. Ten pes. Dokážu to!

Muž si podráb neoholenou osmahlou tvář. Dlouhé tmavé vlasy odstrčil z obličeje a protáhl se. Vyšel z království baněk a podivných přísad do kuchyně. Vzal tvrdý chleba a vykoul z domu. Viděl zaprášenou ulici, plno pobíhajících lidí a také vchod do svého příbytku s houpající se cedulí nade dveřmi. Hlásala "Igwin Altemar - Alchymie, Astrologie a jiné služby". Cedelu se houpala. Zdálo se mu, že se směje.

Jedl.

Ještě jednu noc. Ještě jeden SEN. Dostanu se tam navrchol. K BRÁNĚ. Naplním svůj smysl.

Nikdo mi tě nevezme. Věnoval jsem ti celý život. Oskhurume!

Rukou přešel po hrudi a pohladil nahrdelník. Usmál se. Dojedl a odešel do pracovny.

Na stole v prachu a špíně ležela malá kniha: Abdub Nemar - Oskhurum, Tajemství snu. Otevřel ji a prolistoval.

Tady to je. Dosáhnout vrcholu. Projít branou. Dostat se do Oskhurumu. Do města snů. Vidět bohy. Do města neskutečných rozkoší. Ztratit čas. Musím tam být. Budu první. Já tu knihu první pochopil. Já přišel na to, že musím spát na psí kůži. Před spaním sníst teplé psí srdce. Já to byl. Sny jsou moje. Musím všem utéct. Dokážu to!

V dálce zaštěkal pes. Muž se zasmál. Převlékl roztrhané šaty. Vyšel z domu. Zamkl. Šel na trh. Koupit psa.

V poledne se vrátil. Z jeho náruče se ozýval veselý a nesmělý štěkot. Malý hnědý voříšek hravě kousal do koženého rukávu.

Nojo, maličkej. Večer to už budeš mít za sebou. Já díky tobě proniknu Na druhou stranu.

Podráb psa za ušima a nechal si ruku něžně okusovat.

Večer pečlivě upravil lože ze psích kůží. Prolistoval Knihu Snů. Prošel všemi stranami. Byla psána jako deník. Pak autor pravděpodobně zešílel a po padesáti stranách text skončil. Poté na každém listu té malé, kožené knihy byl barevný obrázek. Výjevy mužů. Postavy měly úsměv na tváři. Pozadí bylo rozmanité. Města, hrady, lesy, skály, pláně...a poslední, sedmnáctý obrázek měl na pozadí obrovskou bránu; zářící všemi barvami a tyčící se do nebes. Muž na ní běžel. Pak kniha skončila. Pokračovaly jen prázdné listy. Bylo jich devadesát pět.

Zavřel knihu a položil ji na postel.

V rohu pobíhal voříšek a šťastně štěkal a knoural.

Muž ho chytl pod krkem. Vytáhl dýku. Pes ztlchl.

Rychlým hmatem ho podřízl. Pod jeho rozšklebený krk přistavil, již použitý dřevěný škopek.

Krev stříkala. Začal ho kuchat. Ve změti horkých vnitřností našel srdce.

Usmál se. Bylo malé a teplé. Krev mu tekla mezi prsty.

Vyřízl srdce z krvavého těla.

Zakousl se do něj. Cítil teplo a jeho zvláštní chut. Byla sladká.

U všech bohů! Dej mi sílu. Oskurum!

celé rozdrásané a od krve.

Jednu ruku nastavil šílenému zvířeti. To se mu do ní zahryzlo a trhalo mu jí.

Druhou rychle šáhl do kapsy u opasku a vytáhl se strašnými bolestmi lahvinku se žlutou tekutinou. Lahvinka byla obtažena několikrát drátem.

Pes hryzal; trhal maso.

Chladnokrevně mu lahvinku rozmlátil o hlavu. Do všech stran vystříkla žlutá tekutina.

Pes trhaně zavyl. Měl politou celou hlavu. Kouřilo se z ní. Žlutá tekutina mu jí začala rozežírat. Muž řval. Tekutina mu postříkala zkrvavenou ruku. Pes ho pustil. Strašlivý smrad byl smíchán s neskutečnou bolestí. Tekutina muži rozežrala celou ruku až k zápěstí.

Pes měl rozežranou celou hlavu.

Muž se namáhavě zvedl.

Potácivě se rozběhl. Necítil bolest. Z ruky mu stříkala krev.

Musím to dokázat. Za chvíli skončí bolest.

Běžel, klopýtal.

Po chvíli doběhl k bráně.

Za ním se váleli psi. Několik se jich hýbalo a slabě knučelo.

Usmál se a polkl krev. Byla sladká.

Vykřikl. Oskurum! Oskhurum. Poklekl na kolena a začal plakat. Slzy mu omývaly obličej a vracely bolest.

Vstoupím.

Otočil se k slunci a podíval na prázdnou plán.

Pohlédl do výše, na šedivé mraky. Cítil

bolest.

Otočil se a vkročil.

Bílé světlo ho pohltilo.

Pokračoval.

Bolest již necítil.

Když o týden později vyrazili dveře alchymistické laboratoře. Tak je překvapilo rozkládající se vykuchané štěně, prolezlé červy. Na posteli ze psích kůží ležela kniha. Byla plná obrázků.

Na posledním byl muž, který ztratil ruku. V pozadí bylo nádherného náměstí neznámého mramorového města.

Muž se usmíval.

Vedle knihy ležel stříbrný náhrdelník.

... a Jeremiáš vyprávěl

Předradostniny 1038 Griffin Linfalas

Piši zde já, Griffin Linfalas, svého času družiník Nurnnského společenstva a právoplatný občan vesnice Liscannorské, příběh jež se začal odvíjet v čase zimním, v čase plném smutku z nadcházejících mrazů a z podzimního větru, který se přehnal přes členy Nurnské družiny a mnoho statných kmenů vyrval z kořenů života. Tam v severních zemích zemřelo mnoho statečných mužů, mezi nimi i můj o mnoho starší bratr Erlanth, jež v Liscannoru vlastnil kamenný dům, zahradu a stáj. V Erlanthově pokoji nyní ležím na assuanském koberci, tvář blíže k ohni, abych viděl na starý list pergamenu.

Přestože mě Erlanth trpělivě učil psát, husí brk plní stránku runami plnými života, které se různě hroutí, protahují, velké se smřšťují a malé protahují a činí se tak zcela nečitelnými i pro mě, jakožto pisatele tohoto příběhu. V krbu hoří jasným plamenem březová polena a já v šeru letního večera vzpomínám na rok 1033, kdy se tento příběh začal odehrávat.

Liscannor ležel pod sněhem. Jen z nemnoha domů se k nebi nesl dým a nemnoho dveří nebylo zapadaných sněhem. Cesta skrze ves nebyla prošlapaná pěšími ni koňmi a stopy po povozu bys zde nenašel.

Vše vypadalo jakoby se blížily nepřátelské armády a obyvatelé vesnice ji opustili v dobách zrajícího vína. Jen ti nejtvrdohlavější osadníci se rozhodli zde bránit svůj jediný majetek proti neštěstí, vlkům a zlovůly světa.

Tak na mě zapůsobil Liscannor, když jsem sem přijel, abych se ujmul majetku mrtvého bratra. Za polorozpadlou hřbitovní zdí bylo vidět tři nové hroby, hnědé hroudy zmrzlé hlíny, které nestačil zakrýt sníh. Smutný pohled ve smutný čas na poloprázdnou vesnici uprostřed bílého údolí.

Čas plynul, sněhu přibývalo, zakryl i tři rovy na hřbitově a v Liscannoru přibyla další stuška kouře. Líně se vinula z domu č.7, mého domova.

V hospodě U Hrocha jsem se pomalu seznamoval s obyvateli Liscannoru. První, koho jsem potkal, byl hostinský Jeremiáš, který zametal olezlým koštětem dřevěnou podlahu nálevny a svýma hobitíma rukama čistil korbele a nepoužívané pohárky, ze kterých stále voněl jalovec. Chodil v plstěných pantoflích od okna

PRVNÍ KREV

Elf Melchizedech si zřejmě z radosti nad tím, že se vydává na další výpravu za dobrodružstvím, rozbil hlavu. Jeho vystoupilý nadočnicový oblouk se tak může pyšnit krásnou palcovou jizvou. Pravdu o původu zranění však elf s rozpačitým úsměvem tají, což dává prostor k všemožným hypotézám a výkladům. Na každý pád tak statečně prolil první krev (a že jí nebylo málo).

VOLBA STAROSTY

Na třetí funkční období po sobě byl opět zvolen starostou obce Liscannor pan Krochta Moskyt z Bažiny. Ve většinovém jednokolovém systému byl zvolen 66% právoplatných voličů. Místní občasník Lyškánora se ke gratulacím připojuje.

JAK JSEM SE PRODAL ZA OBČANSTVÍ A SEKERU

(Tento nedopsaný list byl nalezen v pozůstalosti Eowena Zivřila, mého bratra. Pevně věřím, že by si přál, aby byla jeho zpověď na stránkách listu otištěna. Eod. Zivř.)

Chtěl bych, aby tento můj výlev byl chápán jako nesmělý a bezpochyby marný pokus o očistění svého svědomí před sebou samým. Stal jsem se prodejnou děvou ne pro službu, jíž jsem poskytl liscannorskému starostovi, leč pro své až přehnaně zistné pohnutky, které mne vedly k jejímu poskytnutí.

Kusé zprávy, šířící se jako lavina krajem po návratu Nurnské družiny ze severu, zasáhly mne jako ostrá čepel a mé srdce se naplnilo bolestí. Nic nepůsobí větší utrpení než pád vlastní domoviny a trpasličích snů. Viděl jsem zmatené pohledy svých druhů, smutek v hostinci U hrocha a o to více mne trýznilo vědomí náhlé prázdnoty. Pocítil jsem náhlou tíhu chudoby a osamění.

Když mne starosta obce pozval na šálek bylinného odvaru a požádal mne o poskytnutí služby, zahorel jsem hněvem a pohrdáním. Však Krochta Moskyt dobře věděl, jak na mě. A tak jsem po chvílce prodal svou čest za občanství a sekeru. A já, hudař, se ještě cítil potěšen, že si k úkolu vybral právě mne, chudého trpaslíka, posledního z posledních. Ach ta má proklátá ješitnost a hamižnost!

Leč k věci. Obdržel jsem list a mým úkolem bylo jej předat Bóinovi, vůdci angwarských trpaslíků. K tomu muži jsem měl vždy smíšené pocity. Nikdy jsem mu nezapomněl, že nepodpořil trpasličí odboj v devětatřicátém. Ba co více, dokonce se podílel na jeho potření...

(Tímto list končí)

prohodí za celej večer pár slov a furt si něco bublá do svezích fousíků a s Lynkaardem nejní kloudná řeč. Drsoula a Christla se už léta nešťastněji vejprav, ani moc vidět tu nejsou a do hospody nezavítají, jak je rok dlouhý. Asi často vodjíždějí k příbuznejm, nebo tak. Akorát s Gedom se dá mluvit, ale ten je buď zavřenej doma nebo v Nurnu. Pak je tu ještě ten alheimskéj elf Herbert, co bydlí v tom strašidelným baráku za vsí."

"Tu máte, píte, je chlazený, teď už ani led ve sklepě nepotřebuju. Kde sme to skončili, u tej samoty. Nevím, jestli tam sídlí Synek, teda jako Grim, to je Sarimův synek, teda byl, když už je Sarim mrtvej. Možná, že se Grim vydal na toulky někam daleko vodsud, když je jeho otec mrtvej a matka se vrátila do Askeru. Ale ten lesní druid, jako Sarim, ten vám měl prej bídný konec. Já se v božstvech nevyznám, ale von se dal na uctívání nákyho Šrega, nebo Srega, nebo tak nák. Jak se přesně menuje tehle ten patron podvodníků a lumpů, to by vám řek Rolld nebo Landaff, kdyby nebyly už měsíc mrtvý, protože se vo to zajímali. Páin povídal, že svezím služebníkům podá v nouzi pomocnou ruku, ale jaká je to pomoc vod takovýho boha s tímhle divným ménem, to vám nepovím. Prej byl Sarim takovej divnej, jakoby celej vyměněnej".

Jak se tehle bůzek jmenoval, bylo slyšet z poza dveří, kam se Jeremiáš vypravil pro něco k snědku. Vrátil se s kusem sýra, bočníkem chleba a pochvilí přinesl ještě šunku, máslo a dva nože. "Už sem si vzpomněl, Skregh se menoval," vyprávěl, když si pomalými tahy mazal chleba, "vodporný ménó, což."

"Bohužel Sarim nebyl jedinej služebník toho prokletýho boha. Sou jich prej celý zástupy. V naší vsi byl druhej takovej, Bukvoj Draplák se menoval, takovej podivínskej kudůčí alchymista. A ten vám pobláznil na severu tři podivíny a spáchali tu hroznou věc. Vodnesla to spousta nevynech lidí. A mezi nima váš bratr, Llandaff z Quonsettu, tůze učenej pán, a Rolld z Erinu, co po něm zbyla vdova Gréta. Samý fajnový zákazníci. Šak měli pěkněj pohřeb, ale neměl na něj kdo jít. A Páin že prej nechá udělat pomník. Koupil bílej mramor a zaplatil sochaře. Měl by bejt na jaře hotovej, ale kam ho chce Páin dát to teda vážně nevím." Jeremiáš domazal krajíc, přidal pár plátků šunky a ukousl sousto. Chvilí mlčky jedl. Chleba nebyl nejčerstvější, Nurn není zrovna blízko a přes cesty vítr vanoucí od moře navršil bílé zavěje.

"Eště k tomu Bukvojovi. Ten žil dlouhý léta v Liscannoru, dům měl postaveněj kousek vod

vostatních, asi aby nikdo neviděl co po nocích dělá. Když byla Nurnská družina na vejpravě na severu v Olvornu, tak takhle koncem léta se najednou sebral, vosedlal poníka a vyrazil k severu. Já sem zrovna vopakoval trochu tý zeleniny co mi roste za živým plotem, když projížděl kolem mě a něco si mručel. Vypadal hrozně přemýšlivě, za svym poníkem táhnul tak naloženýho koně, že sotva šel, a když projížděl kolem mě, breptal něco takovýho: 'Zabili Sarima. Já jim ukážu. Ponižila služebníka boha Skrega, zamordovali můjho přítele. Já jim dám. Seberu pár dalších uctíváčů, to ještě uviděj, kdo je Bukvoj Draplák. Ať žije Skreg.' Přesně tak to povídal. Jak se to moh dovědět to sem tenkrát nevěděl. Já sem tam jen tak stál a s vověřenou papulou sem pozoroval tu jeho malou karavanu a jak se klátí ze strany na stranu na tom svym mezkovi. Skoro nebyl vidět za velkou truhlou co měl na tom koni. Sem si řek, že to má ze slunce a z toho neustálýho sedění doma. Na všechno jsem si vzpoměl, až když se vrátil Páin a vyprávěl co se stalo. Řeknu vám, že kdyby Páin potkal toho kudůka, jako Drapláka myslím, ten by ho určitě zabil. Von právě Draplák pobláznil na severu ty tři padouchy co je Páin vyprávěl k mý hospůdky, a sám někam utek."

Po chvílce přemýšlení Jeremiáš prohodil: "Páin ty tři vyprávěl k hospody, to jo, ale po kouskách." S očima Upřenýma na dveře začal vysvětlovat. Bylo to jedenáctýho dne měsíce zimosmet, tohodle roku, teda roku 1033, šestnáct dnů po tom co ti ři a Draplák spáchali atentát. Páin přirazil na zchváceným koni, bez brnění a s takovou vobyčejnou dřevorubeckou sekyrou. V potrhanejch šatech rozrazil dveře a vrhal krvelačný pohledy na tři burany, co seděli u támhletoho stolu u zdi, pokřikovali na mně, chřestili zlatkama vod Drapláka a uráželi mně, mou hospodu a celej Liscannor. Páin stál úplně nepřítelnej ve dveřích, rudej jak vařenej rak, v levý ruce svíral tu tupou sekyru, co by si žádněj válečník nevzal do boje. V takovimhle stavu sem ho nikdy neviděl a taky neuvidím. První ho zmerčil ten v zlaceným rouchu, co vypadal jak kouzelník. Myslím, že na něj jeho kumpáni pokřikovali Kurwill, nebo tak nák. Ten najednou zbělel, vytřeštil oči jako by viděl mrtýho a vono taky jo, protože Páinovo tělo viděli ležet v troskách a v krvi v Mondragovu. Za to že začal znovu dechat nevdechčí přírodě za svý mohutný tělo, ale magii. Zbylí dva ztichli a votočili se ke dveřím. Najednou bylo ticho. Páin, co by vzezení boha pomsty, se zatím nehejbal, těm třem muselo přestat tlouct srdce, jen seděli a zírali.

manželkou, v tu chvíli pro mě plyne jediný ponaučení. Sem proti ženám".

Krochta: *"V družině nyní zastáváš místo družinového vůdce, který je vždy na výpravě volen. Uznáváš tedy družinovou hierarchii, popřípadě zkušenější družiníky a samotného vůdce, pokud zrovna jím nejsi?"*

Eodel: "Podívej se. Změnily se okolnosti můjho přístupu. Žil jsem v bahně. Nebudem si to zastírat. Žil jsem v bahně. A bahno má trochu jinou filozofii přístupu, než člověk, kterej se dostal sice k moci, ale ve skutečnosti to není vlastně moc, protože ve skutečnosti sem byl zvolen zmanipulovaností voleb, kdy sem vlastně byl vytrženej z bahna a stal jsem se vlastně článkem, který do té doby neexistoval, prostě něčím mezi. Ale já teď vlastně nemám zbraně. Byl jsem vytržen z určitý skupiny lidí a nepatřím ani do jiný skupiny lidí. Teď momentálně jsem sám a záleží už jenom na tom jak se okolnosti vyvrbí. Takže v dnešní době můžu říct, že uznávám družinovou hierarchii. A samozřejmě ctím vůdce a ctím silně".

Krochta: *"Samozřejmě, že ctíš vůdce, když jím momentálně jsi ty. Ale ctíš i jiné vůdce?"*

Eodel: "Dneska, kdy jsem byl vyjmut ze svýho přirozenýho teritoria, ctím i jiné družiníky i vůdce".

Krochta: *"A zkušenější družiníky?"*

Eodel: "Samozřejmě. Dneska už jo".

Krochta: *"O trpasličích se často říká, že je honí mamon. Jaký vztah máš ve svém životě k penězům?"*

Eodel: (velmi suché konstatování) "Obrovskéj. Samozřejmě je beru jako prostředek, ne ke stavění si zlatých sálů, ale jako prostředek k upevnění moci".

Krochta: *"K tomu asi není co dodávat. Máš nákek slabiny? Například alkohol, ženy atd.?"*

Eodel: "Mojí největší slabinou, jak jistě každej velmi dobře ví, je chatrná tělesná schránka můjho těla. Opravdu můžu otevřeně říct, že jako válečník stojím za starou bačkou. Jinak si myslím, že tyto slabiny se budu snažit vyvážit pouštěním hrůzy a upevňováním moci".

Krochta: *"Neměl jsem přímo na mysli slabiny tvé tělesné konstituce. Spíše povahové"*

Eodel: "Povahová slabina moje je hlavně moje horkokrevnost. To znamená, že mnohdy v daný chvíli, ve který se vyhroť situace jedním moc horlivě a unáhleně. Snažím se zaujmout rychle názor. Poněvadž kdybych zase názor rychle nezaujmul, tak to je opět další slabina".

Krochta: *"Vrátíme se ještě k rasové otázce. Jaký je tvůj názor na jiné rasy? A prosil bych konkrétně"*

Eodel: "Konkrétně... samozřejmě, že moje rasa je ta, kterou ctím ze všeho nejvíc. V týhleť rase nesnesu pokroucený existence. Dále ctím hlavně rasy ne dominantní. Spíš rasy recesivní, u nichž je vlastně život těžší. Asi tak".

Krochta: *"Dostáváme se tedy k jednoznačné otázce. Tudiš neuznáváš rasu lidskou?"*

Eodel: "Neuznávám, to je asi moc silný slovo, ale spíš to měla v životě... nebo tahleta rasa to má ve Starým světě jednoduchý. Víc jednoduchý než ostatní rasy. Proto jí netoleruju tolik, co toleruju jiným rasám".

Krochta: *"Zanedlouho skončí volební období liscannorského starosty. Ty jakožto občan a řádný družiník máš nárok být zvolen. Chceš k tomu něco říct?"*

Eodel: "K týhleť věci. Pokud budou volby starosty, budu do nich kandidovat, ovšem předem vím, že jako kandidát nemám vůbec šanci vyhrát (silně kóktá) a ono dobře, že tak".

Krochta: *"Tímhle si trochu odporuješ, protože jsi mluvil o volbě družinového vůdce, o které jsi víceméně naznačil, že bývá"*

se, vypil pivo, řek svůj Hm a za tejden se děly věci.

Vo tý slavnosti, kvůli který sem musel jet do Nurnu desetkrát, vo tý ti musím vyprávět."

Vstal od stolu a s korbeli v ruce popošel k pípě. Oba vypláchl, což bylo známkou neobyčejné důležitosti, neboť toto dělal velmi zřídka, a oba pomalu plnil hobitům pivem z borového soudku.

"Kvůli tý svatbě mě Lynhaard prosil, abych to tu vyzdobil, nakoupil spousta pití a dostatek jídla a zdůrazňoval, abych to tu řádně uklidil, jako kdyby tu byl nepořádek nebo co." halekal Jeremiáš od pípy. "Ale udělal sem to rád, dokonce bych i pár kytek před vchodem vysadil, kdyby nebyla zima, protože to měla být po dlouhý době veselá událost a měla se rozrúst družina a taky Liscannor, protože Torp nestihnul mít potomka, nebo nechtěl, co já můžu vědět, a Lynhaard je takovej, no, takovej trochu živočišnej a tak. Vůbec, mělo se vypít spousta piva a mělo přijít ještě víc lidí. I když to bylo spíše obráceně." Při těch slovech Jeremiáš chvíli vrtěl hlavou.

"Těch návštěvníků zas tolik nebylo, ale stále o dost víc, než po tý věci co se stala v Mondragonu, ale to už víš." pokračoval Jeremiáš, když si opět sedl.

"Přišel samozřejmě Páin s hobitkou Luniel. Ten trpaslík má ale pěknou ženu, " povzdchl si hostinský, "jen co je pravda. Úplně bych řek, že mu jí závidím. Je to sice divný, trpaslík a hobitka, ale Luniel má Páina ráda a von jí taky. Mají spolu dva kluky, Luina a Lunciuse a tu holku, jak se jenom..., u dřavýho sudu, menuje. To je jedno, však já si vzpomenu. Ale stejně je to furt lepší než hobit a trpaslice. Voni sice trpaslíci na ty své vousatý ženy nedaj dopustit, v jednom kuse je chráněj před lidma a jinejma netrpaslíkama, a ani nevěděj, že trpaslice stejně nikdo nechce. Akorát trpaslíci sami, a to ještě né všichni. Když už mluvíme o těch vousatejch chlapech, tak ti povím vo Énmilovi. To je takovej podivín, co koupil dům, spíš srub, vlastně takovou chatrč po dalším podivínovi Rvizovi a teď platí starostovi splátky na to stavení. Na Énmila se podíváš a je ti hned jasný, že s nim je něco v nepořádku. Horní půlku těla má jak trpaslík, široký ramena velké pupek, svalnatý ruce a k tomu má dlouhý křiví nohy. Getd při jedný návštěvě prohlašoval, že Énmil je z tý druhý části člověk a že prej pochází z magicky vodstíněný země, kde žijou jen trpaslíci a lidi. Proto prej vypadá tak jak vypadá. Pravdou je, že Getda tenkrát nes domů, myslím, Rollé."

Jeremiáš vstal a na svých malých

hobitích nožkách poodešel k oknu, odkud byl výhled na dům Ruindorských už po mnoho let. Vyskočil na lavici a chvíli pozoroval Getdův dům. "Dneska Getd stejně nepřide, je zase na výpravě v Nurnu za tou svou Tlustou Lolou. A kdyby Énmil nebyl na výpravě s Nurnskými, byl by na výpravě v Nurnu, jako Getd, ale né za děvčetem. Nevím jestli to pochopíš, von Énmil nejní normální chlap, že by šel za ženskéjma, von hledá přítele. Někdo mi tvrdil, že už ho našel, prej Doža se jmenuje.

Ty seš mladej a pohlednej, takže kdyby Énmil na tebe něco zkoušel, tak mi řekni a já mu vpálím modrej blesk mezi voči. Abys věděl hochu, já sem študovanej kouzelník. A né tak ledajakkej. Už si troufnu i na komplikovanější kouzla a zakletí, takže, když sem řek, že se Kurwill snažil čarovat, tak sem věděl vo čem mluvím."

Jeremiáš se najednou zmateně rozhlédl po nálevně, podíval se na židli, na kterou během ohnivého proslovu hbitě vyskočil. Podrbal se za uchem, a když si znovu sedal bručel: "Jen si teď nemůžu nějak vzpomenout, kam sem uložil tu svou převzácnou kouzelnickou knihu.

Každopádně toho o magii znám víc než Krochta a Getd dohromady, kdyby se teda voni dohromady dali. Von totiž Krochta byl spolu s Getdem a ještě jedním člověkem a půlelfem, který sem nikdy v Liscannoru neviděl a asi neuvidím, protože sotva vědí kde to je, a kdyby Krochta nejel kolem a neslyšel vo Getdovi, sotva by si mohli vyměňovať dopisy s pečetiěma a... Teď sem to nějak zamotal a nevím co sem to... Už vim. Tak tahle čtyřka byla na turnaji někde v Lurgrapsu a voni zvítězili a Krochta jim vyfouk ty zlatky, co poctivě vyhráli nebo jak a ujel. Voni ho asi honili a nechytli, Getd se vrátil do Liscannoru a ty dva tam zůstali. Ale asi Krochtu žralo svědomí, protože když zjistil kde Getd bydlí tak si s nim vyměnil několik dopisů a Getd dostal zlatáčky, hádám tak polovinu, a bylo všechno v pořádku. Ty zbylí dva, Bregyl Jánevímjakdál a Snagroth Půlelf, se couraj po světě a kdyby na Krochtu natrefili, stěží by zněj něco dostali, protože Krochta je na mizině. Jinak si nedovedu vysvětlit, proč by se nabídnul Lynhaardovi, že ho bude učit číst, počítat a dokonce i psát.

Ale jinak je pan Krochta slušnej zákazník. Na svym pokoji udržuje pořádek a to si chová krečka Fistal, co ho furt nosí v plechový piksle u pasu. Já kvůli němu vozím z Nurnu obilí a vořechy. A dopí to pivo, skočím roztočit další."

"Sem si na něco vzpoměl," vykřikl radostně

mým národu nemůžu snášet, ale nejsem momentálně ochotnej se za něj nijak zvlášť postavit. Proto jsem Angwarr opustil.

Krochta: *"Takže to vnímáš skutečně jako hotovou a vyřízenou věc?"*.

Eodel: "Beru to tak, že mů místo je teď někde jinde".

Krochta: *"Dobře, jseš realista, ale v družině jsou i další trpaslíci, například Trblott a Drtinosa. Jaký k nim máš vztah, máš k nim větší úctu než k ostatním?"*.

Eodel: "Teď nevím o jakym Drtinosovi se mluví. Znal jsem chvíli Řimbatula Drtinosu, můžu říct, že to byl trpaslík, ke kterému jsem bohumžel nemohl navázat bližší vztah, ale ctím ho za tu krátkou dobu co jsem ho znal. Já ho poznal hlavně v jednom boji, ve kterym on umřel a já jsem díky tomu přežil. Nový trpaslík Drtinosa se dostal do družiny ve chvíli, kdy já jsem už stanul poněkud výš a tento trpaslík pro mě moc neznamená. Důležitá osoba je teď pro mě Trblott Vratiglad. Spíš si myslím, že je to trpaslík hrubšího zrna a nota bene kriminálník. Já se ke kriminálíkům nijak zvlášť nehlásím, ovšem Trblott zastává v družině velice významnou pozici a já se musím s tímto faktem, alespoň na čas, smířit. Nebo ho nevytahovat na světlo. Myslím, že bychom se měli teďka s Trblottem navzájem ctít".

Krochta: *"Ale v budoucnu ho budeš chtít jistě trumfnout?"*.

Eodel: "Samozřejmě, pozice druhého válečníka (smích), je pro mne sice hezká, ale když tam jsou válečníci jenom tři, tak samozřejmě budu chtít Trblotta trumfnout".

Krochta: *"Dobře tedy, když ho chceš trumfnout co tedy považuješ za svůj největší bojový úspěch v družině? Zabil jsi již nějakého silného nepřítele a ještě jedna otázka. Je pravda, že jsi zatím v boji neutrpěl žádný šrám?"*.

Eodel: "Samozřejmě (úšklebek), moje bojový zásluhy v družině jsou, můžu si to říct otevřeně, nulový".

Krochta: *"Doplň to"*.

Eodel: V podstatě, do boje sem se dostal jednou a to ne omylem, ale hnulo se ve mě řákým způsobem svědomí. A chtěl jsem pomoci. Ovšem spíše jsem zatím spíše trpaslíkem, který se do boje příliš nehrne".

Krochta: *"O Nurnské družině je vlastně známo, že se do bojů dostává neustále. Vyhýbáš se tedy bojům záměrně?"*.

Eodel: "Vyhýbal jsem se záměrně. Teď momentálně ze svého postu vůdce se pro trošku změnila situace a já se boji záměrně vyhýbat nemůžu. To prostě nejde".

Krochta: *"K vůdcovství se ještě dostaneme. Teď další otázka. Přejdeme úplně jinam, jaký je Tvůj vztah k Liscannoru, k Nurnským a vůbec k zemi, která Ti dala nový domov, ke Gwendarronu?"*.

Eodel: "Nejprve tedy můj vztah k Liscannorským. Ten je kladný, samozřejmě. Liscannor mám rád, pro jeho tradice, které jsem měl šanci zjistit a myslím, že stojí na pevných základech, kde žádná rasa není potlačovaná. Vztah k Nurnské družině. Zatím nemám žádné zvláštní vztahy, nemám ani žádný zvláštní přátelství k nikomu. Spíš si myslím, že toto přijde časem".

Krochta: *"A Gwendarron?"*.

Eodel: "Gwendarron jako stát pro mě neznamená moc".

Krochta: *"Takže se tedy nedá říci, že máš v družině nějakého přítele. Přesto pověz nám něco o dalších družinících"*.

Eodel: "O dalších družinících? Družiníky řadím v podstatě do tří skupin. Je to dáno mojí momentální situací..."

zelenat, jen ji nespásaly ovce ani krávy, protože nikdo z dobrodruhů domácí zvířeta jako je drůbež či skot nepěstoval a pokud se neusadí jako Drsoul z Roahanu, který, podle slov Jeremiášových, uvažoval o koupi kravky nebo dvouch, ani chovat nebude. Na druhou stranu, téměř všichni z obce Liscannorské vlastnili koně, tolik důležitá zvířata pro rychlý přesun z místa na místo či pro útek z bitevních vřav.

Když jsem dorazil do Jeremiášovi svatyně, dostal jsem do ruky kliku od rozně, abych otáčel právě napíchnutým kuřetem. Jeremiáš nemohl přece udělat všechnu práci sám. U krbu se ocitlo menší houpací křeslo, samozřejmě pro hostinského. Na stole čekaly známé nádoby, Jeremiášův malovaný puclák z kameniny a můj oblíbený dřevěný korbel s cínovým víčkem. Vedle nich dva talíře z lipového dřeva a ošatka s nenakrájeným chlebem. Týden starým.

"Já tě zdravím. Koukám, žeš byl v Nurnu pro čerstvý chleba. Chtěl jsem tam zajet ráno, ale poníka jsem si jaksi nepořídil a pěšky bych to nestihl. Dej ho támhle na stůl a můžeš zapálit oheň, křesadlo je na římse. Já zatím natočím pivo."

Oheň rychle pohltil třísky a chystal se na buková polena. Hromada polen slibovala opékání bez jakéhokoli odbíhání pro nové dřevo, a kdyby snad oheň vyhasl stačilo sáhnout vedle polen, kde se kupili třísky.

"To koukáš kolik mám dřeva a třísek," nadhodil Jeremiáš, když se vrátil s natočeným pivem pro oba a mašlovačkou z husích brk ponořenou v husté omáčce z vína a koření započal natírat připravené kuře, "Však jsem taky ty tři prohnal, když chtěli bydlet bez placení. Sem je zaměstnával od svatby, kdy byli vybráni jako členové družiny Liscannorské. S nápadem, že za bydlení a stravu budou u mě pracovat přišel Bušchal. K Bušchalovi se přidal Timon Tchan-či a nakonec i Kilián. Bušchal vo sobě prohlašoval, že je synem Bolbucha z Horního Dolu. Kde to je nevim, ale asi poblíž Naglinu. A pochybuju, že Bolbuch byl předák dolu, to by byl Bušchal jinak voblečený a nescháněl by si u mě práci. Jedině, že by ho otec vydědil.

Ale udělali tu spoustu práce. Když eště byl moc velký mráz a všude spousta sněhu, prohazovali cestu k budce, utírali a mili nádoby, nově natřeli stoly a židle, opravili postele a schody a vyměnili těch pár zlomenejch špriců v zábradlí. Samozřejmě, že zametali a poklízeli lokál," vypočítával, když pomazával kuře, až se rudě blížilo, "to většinou dělal Kilián, protože

to se sekerou neuměl.

A jakmile se přiblížilo jaro, odtálo trochu sněhu a přes poledne tolika nemrzlo, chnal jsem je ven pro dříví do lesa a na chrástí. A to měli i nějaký to pivo zdarma. Samozřejmě, chodili pro zásoby do Nurnu, tam sem posílal hlavně Timona, protože je poctivej a peníze nepropije jak Bušchal. Zato štípat dříví neuměl, na to zase byl moc dobrej trpaslík, ten i tlustý polena štípal jednou ranou. Já ti povídám, že z něj vyroste dobrej válečník. Uvidíme, až se vrátí z vejpravy.

Bydleli tu od Lynhaardovy svatby, ta byla, eee, dvacátýho přednovorokuu, do dvacátýho devátýho jarnu, když odtáhli na tu výpravu. Tam si vydělaj peníze. Aspoň teda doufám."

"Vem za kliku a toč pomalu a pořádně, ať se dobře najíme. To pivo ti dám sem na židli." Jeremiáš přistavil židli blízko ke mně, postavil na ní korbel a dal se do krájení chleba, toho čerstvého. "Sem si vzpoměl na chudáka Livrena. Von se mu ten s kostí ve vlasech nastěhoval do srubu po Sivelovi a chodí si ke mně pro chlast. Platí to jo, ale těžko svejma penězma, protože, když přitáh, neměl na svym hábitu jedinou kapsu a pochybuju, že měl peníze v hubě. Von Livren musel zdědit docela dost peněz, jinak by už byl s tím svym kamarádem šamanem na huntě. Nebo má peníze vod svého otce, vo kerym mi vyprávěl, jak ho zabili skřeti v Prasenu.

Ted' by mě zajímalo co dělal, protože když přišel Duny a Halddy, takový dva lidi, co nabídlí Nurnskej práci, tak požádali Livrena, aby jel do Nurnský knihovny zjistit nějaký informace.

Livren sednul na koníka a s pergamenem s poznámkama v ruce vyrazil k Nurnu. Samozřejmě, že s ním vyrazil s kostí ve vlasech. Vod tý doby sem je neviděl a to zbytek družiny vyrazil severním směrem, tedy vopačným než leží Nurn, a kdyby se vraceli za zbytkem družiny, projížděli by kolem mě a nepochybuju, že by se s kostí ve vlasech nezastavil aspoň pro láhev kořalky. Zvláště, když nemusí loudit peníze z Livrena, protože všichni, kdo přislíbili účast, myslím jako na výpravě, tak dostali padesát zlatejch. Je zajímavý, že mu všichni říkaj S Kostí Ve Vlasech a vono mu to zůstane, jestli na něj lidi dřív nezapomenou. Vono méno Loup Eliskos je akorát tak k posměchu. Patrně byl jeho otec moudrým náčelníkem lidožroutského kmene a věděl co z jeho synka vyroste a tak mu dal takovýhle méno. Třeba znamená v jejich řeči něco jako beru všem.

ohledně toho, že jsem důležitá osoba, která... listonoš, určitě to bude v zápise, a když jsme vlastně vraždili Tanrise, tak se tam objevil Stín Valinnu a Bzigo byl člověk, se kterým jsem se předtím bavil v hospodě, on se na nás vypravil a potom jsem s ním bojoval vlastně na hřbitově. A tam jsem ho našťěstí zabil. Našťěstí pro mě.

Eodel: *Ovšem cesta, na které ses stal nejdůležitějším válečníkem Nurnské družiny, musela být lemována různými překážkami. Které události zapříčinily, že jsi se stal uznávaným válečníkem?*

Trblot: Nevím, jestli uznávaným. Já doufám, že to tak je. Přežil jsem. To je jedna z věcí, která prostě... Samozřejmě, čím dýl člověk v Nurnský družině je, tím se stává mocnějším a mocnějším. Jak kdo, samozřejmě. Podle mě i to, že jsem se snažil nějakým způsobem družině přispět, ostatní nějakým způsobem ocenili tak, že maj takovej vztah ke mně, jakej maj, ať dobrej nebo špatnej. Já doufám, že většina má vztah ke mně dobrej. Další věci, který mě ovlivnily jsou, jak jsem říkal, události v Angwaru. To mě ovlivnilo strašně moc. Nevím, co bych k tomu dál řek.

Eodel: *Figurovalo na tvé cestě za slávou nějaké spojení nebo nepsaná domluva?*

Trblot: Nevím, jestli figurovalo. Já zatím žádný spojení psaný nemám. Ne že bych nedodržel psané smlouvy, ale nebudu je nikdy praktikovat, protože podle mě slovo muže je nad nějaký cár papíru. Ohledně tohohle toho jsou v Nurnský družině lidi nebo dobrodruzi, ke kterým mám dobrej vztah a se kterými bych rád dál pokračoval ve vztahu, kterej spolu máme.

Eodel: *Nechal ses tetovat na hlavě. Má to nějaký mystický význam?*

Trblot: Mystickej význam to nemá. Je to... člověk, když sedí, tak tam je to svým způsobem určitá móda. Tam... (smích). A mám tetování nejen na hlavě, ale jsem tetovanéj i na jinejch místech.

Na rukách a tak... (bouřlivý smích), kdybyste to někdo chtěl vědět. Mystickej význam to nemá.

Eodel: *Co považuješ za svůj největší úspěch?*

Trblot: Největší úspěch. Největší úspěch, jak jsem řek, že jsem... Takhle. Největší válečnickej úspěch je, že jsem zabil Bziga. Tak to je můj největší úspěch. Potom myslím, že žádný velkej hrdinský čin mojí osobu zatím nijak nezdobí. Takhle. Můj největší úspěch je to, že jsem přežil.

Eodel: *Jako válečník často riskuješ život. Byl nějaký okamžik, kdy ses se životem loučil?*

Trblot: Jak jsem řek, samozřejmě Bzigo, tak to je jasný. A ve spoustě situací se mi už stalo, že jsem byl na tom tak, že jsem si říkal, že už další část boje nepřežiju. Ale našťěstí jsem se z toho zatím dostal, dokázal jsem se z toho vyližat. Doufám, že to takhle bude pokračovat dál.

Eodel: *Zůstaňme ještě chvíli u rizika válečnického povolání. Myslíš si, že u ostatních družinůk je toto povolání dostatečně ctěno?*

Trblot: Ne.(smích)

Eodel: *Proč?*

Trblot: Myslím, že člověk, kterej jde jako živej štít, by měl bejt oceněnej. Nemyslím peníze. Peníze nejsou ta hlavní měrná jednotka k tomudletomu, ale bejt spíš taková větší úcta k válečníkům. A družina by si to měla uvědomovat, že by měla svejm válečníkům tu úctu projevovat, protože válečník se kdykoli může šprajcnout a říct, že prostě vepředu nejde a v tu chvíli jsem zvědavej, co ta družina udělá.

Eodel: *Mluvil jsi tady o jakémsi "šprajcu". Mínilš této síly někdy použít?*

Trblot: Samozřejmě, že míním toho použít, pokud vůdce nebude na mojí straně, pokud mě nebude respektovat, pokud

"To bylo vážně dobrý, takhle skvěle sem se už dlouho nenajed. Tak, snad abych se vrátil k Nurnský družině." pronesl Jeremiáš, když si po dobrém jídle otřel ruce do zástěry a s notným funěním sklídlil ze stolu, tím způsobem, že kosti a talíře přemístil z jednoho stolu na druhý. Ještě si nacpal fajfku a došel ke krbu, aby si připálil.

"Skončil sem vyprávění u toho vyučování co tu provozoval Páin s Lynhaardem?" ozvalo se z obláčku modravého kouře, "Jo? Dobře. Tak tedy, oni dva poučovali, ostatní poslouchali. Nikdo se neptal proč, jak a nač, jak nakupovat brnění, či kde se co dá koupit a kde torna stojí devět stříbrnců a kde zlatku. Zase to nebyli takový začátečníci, každé věděl na co mu síli stačí, co zvládne a co ne.

Když se přiblížil konec jarnu, někteří si zajeli do Nurnu pro zásoby a vybavení. No a před sedmi dny, to bylo devět a dvacátýho jarnu, přijeli ti dva, Duny a Halddy. Rozdali zálohu, jak už sem včera říkal, padesát zlatek na osobu, aby si každé moh nakoupit co potřebuje. Eště se optali kdo jako pojede. Halddy pak odjel něco zařadit a na Dunym zbylo, aby odpověděl na všechny ty otázky týkající se práce a hlavně peněz.

Na jaký sumě se dohodly sem neslyšel, protože jsem zrovna byl ve sklepe pro víno, ale určitě dostanou dost abych dostal zaplacené za pokoje. Snad bych moh i zdrazit ubytování, možná i jídlo a pití.

Uznávám, že u mě nejní zrovna nejlevnější, ale ať lidi zkusí dvakrát týdně šlapat do Nurnu pro zásoby. Musím přece něco vydělávat ne? Kdyby mi starosta koupil káru s koněm, von i poník by stačil, a zaplatil by mi cestu, tak bych prodával takový ty věci na výpravy a tak. Jako železný zásoby co neplesnivěj, provazy a torny. A nějaké ten cestovní alkohol, myslím pivo v malejch soudcích, víno, kořalku. Jak sem řek, kdyby mi starosta platil takovejch deset zlatek za cestu, tak bych tyhle věci prodával bez přírázky, to jako na podporu družiny a vejprav. Až se starosta vrátí, zajdu za nim a řeknu mu: 'Pane Lynhaard mám takovej nápad pro rozvoj družiny a šetření času družiníků.'

Ale k tomu vyprávění. Myslíš, že je to dobrej nápad, myslím jako ten prodej se slevou. Já Lynhaarda moc dobře neznám. Teda znám, ale nevím jakéj vztah má k penězům. Peníze sou pro něj dost novinkou. Zase tak novou ne, ale jistý je, že před třemi lety neznal peníze vůbec. Prej se ptal jestli sou k jídlu. Von totiž Lynhaard pochází z Rugomskéjch skal, z okolí pobořenýho hrádku. Přímo z jeskyně, ale

moc mu to připomínat nemusíš. Však se Lynhaard snaží udělat ze sebe, z hloupího krola, učenýho starostu. Zatím žádná sláva. Počítání mu jde líp než psaní a číst sem ho neslyšel. Žádnýho učence z něj Krochta nevychová, ale vono stačí, když ho Wenora naučí normálně stolovat. Taký když se na něj podíváš, tak ti musí hned bejt jasný, že při rozdávání rozumu na něj trochu zapomněli.

Velkej, chlupatej a ušatej, že by moh zastat voplachtění menší loďky, to je moje představa Lynhaarda. V jeskyni brnění neznaj, tak vobčas v něm chodí do hospody a pak se mohutnejma tlapama tluče v hruď. Lynhaard z ocele, povídá potom co dozní ten plechovej rámus. Ale co sem slyšel, tak mečem mává dost dobře, prej líp než Nestor Burma, co byl zavražděnej v Olvornu. Určitě bude spolu s Páinem slušnou oporou v boji. Co je v Bušchalovi se ukáže a co je v Ěnmilovi to vim. Když se Halddy ptal, kdo pojede, Ěnmil vyskočil a aby se předvedl, rozštípal židli. Ale né rukama. Vzal si na to sekeru, eště ke všemu vobouručnu. Teď už je to jedno, židli sem mu pěkně naučtoval.

Zpátky k vyprávění. Halddy se vrátil za šera a vzal si stranou Krochtu, jakožto kouzelníka, že má pro něj nějaké zvláštní úkol, vo kterým se nechce moc šířit. Muselo to bejt moc tajný, protože Krochta vodjel úplně tajně. Nikdo ho neviděl vopouštět Liscannor. Vostatní měli vodvyst nějaký balíčky nebo je vyzvednout, ale to až druhej den, a zbytek by odjel za dva dny na Sever.

To už sem říkal jak Livren měl vyzvednout balík v Starym přístavu a jak se k němu přidal s kostí ve vlasech. Možná, že se vrátěj s vostatníma, ale moc tomu nevěřim. Ten šaman určitě zatáh Livrena do první hospody a do toho přístavu vůbec nedorazili. Vo tom sem mluvil už včera. Jen doufám, že se Livrenovi nepřihodí nic horšího jak raní kocovina.

Někdy v poledne, pár hodin po tom co vodjel Livren, dostal Timon Tchan-či lektvar vod Dunyho v takový dřevěný krabici a pár lejster s poznámkama. Dostal adresu v Mondragonu, myslím jako místo kam má zajet. Eště vyfasoval další lektvar, to prej kdyby se něco stalo na cestě, kdyby ho někdo chtěl přepadnout, co já vim."

Jeremiáš se podíval na dno svého pucláku a pronesl: "Už sme zase na suchu." a vyrazil k pípě. Můj zbytek piva vylil z okna a začal natáčet další. U soudku si tiše pobroukával písničku dokud se korbele nenaplnily. Pípu důkladně uzavřel, aby ani kapka nepřišla na zmar.

Hned si důkladně přihnul a už za pochodu

začátku jsme pomáhali budovat vězení, vlastně budovat tam veškerý ubytovny a takovýdle věci, no, potom vlastně práce nebyla žádná. Akorát jsme seděli, občas jsme dělali vyloženě nádeničinu, že nás odvedli někam na stavbu, kde jsme pracovali. Pracoval jsem i v kamenolomu.

Eodel: *Některí vězňové z tehdejších poměrů si stěžovali na šikan. Jaké máš s tím zkušenosti ty?*

Trblot: Samozřejmě, že tam byl šikan. To je samozřejmý. (smích)

Eodel: *Mluvíš často o tzv. trpasličí hrdosti. Co ten pojem vůbec znamená?*

Trblot: Trpaslíci jsou pro mě národ, řek bych, přirovnal bych to, národ z kamene. To takovejhle vztah k tomu snad vysvětluje. Jsou hrdí na to že jsou trpaslíci a považují se neřek bych za nadřazenou rasu ke komukoliv, ale prostě nenechaj si od nikoho vůbec nic líbit.

Eodel: *Chápu dobře, že i ty máš nějakou trpasličí hrdost?*

Trblot: (smích) Chápeš to dobře.

Eodel: *Jak se trpasličí hrdost konkrétně u tebe projevuje vůči ostatním družiníkům?*

Trblot: Jak jsem už říkal předtím o hrdosti, vůči ostatním družiníkům, nemíním si nechat od nich cokoli líbit. Jsem ochoten klidně zajít prostě k osobnímu kontaktu, ale zase na druhou stranupokud se někdo projeví jako přítel, pokud se někdo projeví vyloženě že má ke mě nějakou náklonnost a respektuje mojí osobu, tak nemám v úmyslu někoho persekuovat.

Eodel: *S tvým jménem je často spojována vražda Tanrise Álfheimského.*

Trblot: Za tuhleť věc se nemíním schovávat, že jsem ji neudělal, protože všem družiníkům možná není známo, že za tím stojím. Hlásím se k tomu a jsem rád, že Tanris umřel, protože to byl pro mě hajzl a myslím, že bych to klidně udělal

znova. Nelituju toho.

Eodel: *Ovšem podrobnosti té vraždy nejsou příliš známy. Můžeš nám k tomu říct něco bližšího?*

Trblot: No... (smích) Můžu. Zabili jsme Tanrise s Krochtou. Zabili jsme ho tak, že vlastně Krochta kouzlem Tanrise znehynbil a my jsme, protože jsme samozřejmě nechtěli umřít, protože Tanris byl silnej válečník, no, byl prostě silnej, a pak jsme ho prostě dobili zbraní.

Eodel: *Proč?*

Trblot: To už jsem říkal, proč jsme ho zabili.

Eodel: *Je tedy pravda, že jsi Tanrise zavraždil proto, aby sis posílil svou vlastní moc v družině?*

Trblot: Nedá se říct, abych si posílil vlastní moc v družině. Já jsem to bral vyloženě jako pomstu za to, co mně Tanris dělal, protože jak už bylo řečeno v minulý otázce ohledně trpasličí hrdosti, ten člověk... ten elf mi lez setsakramentsky na nervy a permanentně proti mně vystupoval měl jsem strach, že se může stát to, že on zabije mě.

Eodel: *Chápu tedy dobře, že ti šlo o to, že Tanris roznášel nějakou rasovou nenávist vůči tvé rase?*

Trblot: Taky. Samozřejmě taky, ale vyloženě z jeho chování bylo vidět, aspoň pro mě to tak plynulo, že ten člověk prostě může bejt zanedlouho nebezpečnej vůči mé osobě.

Eodel: *Jaký je tvůj názor na situaci v Angwarru.*

Trblot: Takže. Samozřejmě, že nejsem spokojenejš tím, jaká tam situace je. Já nejsem angwarrista, nejsem ten, kterej by chtěl vrátit zpátky časy Angwarru, časy starýho Angwarru. Chtěl bych, aby tam nastala situace, která tam byla za Perrimovy vlády.

nechci. S Bušchalem sem byl domluvenej, že mi bude dál pomáhat v hostinci. Chtěl to samí co předtím.

Jojo, chtěl a byl. Von už je pár dnů mrtvej. Takovej pracovitej trpaslík, to je mi ho líto. Ani nevím jestli ho vostatní pohřbili. Budu se muset zeptat Krochty nebo někoho jinýho.

No, nejlepší bude, když si sednem, vypijeme nějakej ten korblík a já ti povprávím co sem dneska vodposlouchal vod druhů, když si dneska u mně dělili kořist. Myslim jako tady, U hrocha, né u mě doma. Jakožto v domě číslo popisné čtyři, kterýžto nechal vystavit můj nejstarší bratr Thadeáš Čipera, hobit to tikelský," zadeklamoval Jeremiáš.

"Předevčírem sem ti vyprávěl vo tom, kam a proč vodjela Nurnská družina, že jo. Jak se trhali, kvůli nějakejm vobsílkám a balíkům a tak. Jenženjakej sem se dneska dověděl, tak to byla past, bouda. Všecko ale úplně všecko bylo vymyšlený a falašný. Teda skoro všechno. Totiž jak se dostal Krochta z toho řetězu, tak... Nejlepší bude, když začnu vod začátku a vod hlavní skupiny co jela do Nurnu pro vůz.

Do Nurnu vodjeli, ve Starym přístavu vyzvedli vůz s posádkou vcelku vobyčejnou, jen za kozlíkem seděl takovej mohutnej chlap. Hlavní město země Gwendarronské opustili kolem poledne Severní branou a vydali se Obchodní cestou, co vede blíž moři, jak jinak než na sever. Naloženéj vůz jel pomalu, vedle šlapali koně Lynhaarda a Páina a pár dalších. Někdo se vez na voze.

Když projížděli, už teda jako za šera, hvozdem kerej se táhne vodněkad' ze středu Rugorskejch skal přes Údolí Stínů a sym výběžkem přetíná cestu a končí někde ve skalách u moře, tak došlo k přepadení. Najednou se z lesa vyrojilo pár chlapů a vod předu přijel prej chlap na koni. Énmil povídal, že se vyrostli náhle ze země a že jich bylo čtyřicet, ale podle mího Énmil klimbal na voze a spočítat dokázal tak akorát kolik piv vypil a to přes dvacet určitě nejde.

Kdybych to mněl počítat podle toho jak se kdo vytahoval, aby dostal větší podíl, tak by jich tam muselo bejt tak třicet. Jenže jak to tak bejvá když se nad pivem vypráví, tak by každěj chlap musel bejt zabitej dvakrát, některý z těch útočníků i třikrát. Já bych to viděl tak dvěma, protože tam byli dva schopný válečníci. Myslim Lynhaarda s Páinem. Vono tyhle válečnický počty chce brát trošku s vodstupem, hlavně když se rugorskej kroll, myslim jako Lynhaarda, dohaduje s Énmilem, kdo jich víc pobil. Ale zpátky k tomu

kde sem skončil.

Samozřejmě, že padlý takový ty věty jako 'Vzdejte se, veškerý odpor je marný' nebo 'Dejte všechny zbraně a peníze na hromadu'. Jenže tohle nejde Nurnskejm říkat jen tak. Zkrátka začla rvačka, co rvačka, začla pořádná bitka. Jenže se ukázalo, že ten na koni, prej byl vyhublej a vousej, je čaroděj nebo něco. A proti našim se postavili všichni ti co doprovázeli vůz už z Nurnu. A hlavně ten svalnatej vozka. Ten zpod kozlíku vytáh vobouručák, myslim jako dvouručnej meč, a začal se taky rubat. Do rány mu vběh jako první Énmil, jak tvdil Lynhaard dneska, takže prej nemoh pobít tolik lidí jako von.

Jenže Énmil povídal, že prej Lynhaarda viděl jak ho ubili nějaký páprdrové v šupinovejch zbrojích. Na druhou stranu se všichni schodli, že ten falešnej vozka měl na sobě jen kožený hadry, tak nevím. Za nurnský se postavil jen Duny, jeden z těch co přijeli do Liscannoru kvůli práci. Ty víš koho myslim. Jenže ten očividně nevěděl co si má myslet. Dostal párkrát mečem po hlavě vod Halddyho a v mdlobách se poroučel na zem.

Vostatní vyprávěl Páin, kterej zabil tři vojáky a když viděl, že Lynhaard s Énmilem sou v limbu, skočil do křoví a zmizel v lese. Kiliána bojovat nikdo neviděl a já se ani nedivím, protože von na to nemá postavu. Schválně si zkus někdy sundat třeba támhle ten dlouhej meč co visí nad krbem a mávat s ním vokolo sebe.

Teď né, někdy jindy. Zatím seď a poslouchej. Jestli si dopil natoč si další.

No, Páin zmizel v lese a utíkal stále dál, jenže v patách se mu držel ten vozka jen s mečem v ruce, měl pár šrámů vod Énmilový sekery a kvapem Páina doháněl. Utkali se na nějakym malim paloučku. Jasně, že to ten kolohnát nemoh vyhrát, dyť neměl ani brnění!

Jak se tam řezali ty dva, tak hluk boje přilákal toho čaroděje na tom koni, jak už sem říkal. Jenže přijel dost pozdě, jeho druh byl už dávno mrtvej a jak byl Páin rozvozněnej, tak se na milího čaroděje vrhnul, smet ho jednou ranou z koně a druhou ho přišpedlil k zemi. Čaroděj akorát stačil zblekotat nějaký zaklínadlo, po kerym se Páinovi dělali rudý kola před vočima a sotva sípal. Ale jakmile čaroděj zcepeněl, Páin moh už normálně dejchat a tak se sebral a prchal dál dokud nepřestal slyšet hluk pronásledovatelů. Voni ho těžko mohli najít v tý tmě a trpaslíci se potmě líp vyznaj, tolika neklopítaj a tak. To maj vod toho jak celý generace trpaslíků kutaj v horách a hledaj drahokami a zlato.

Já teda nevím jestli tohle někerej z

nějaké zvíře ,třebas vlk' pravil A skutečně ,po pár metrech

(Hrdéééééé - Velmi starý trpaslický válečný pokřik)

uviděli co se děje. Obrovský Grizzly, který právě hodoval na černé kobile a jejím majiteli ,obrátil pozornost na Nurnské. Jenomže zkušení dobrodruzi neváhali. Grizzlyho pokropila sprška šípů vypuštěná od Aedda a Griffina. Krochtovy blesky škvářily Grizzlymu maso. Trblot a Eowen přiskočili každý z jedné strany a mlátili ho hlava nehlava svými sekerami. Po chvilce padl medvěd mrtev k zemi. Nikdo z dobrodruhů nebyl zraněn ,až na pár drobných škrábanců ,tak se vydali dále k dolu. Po cestě narazili ještě na smečku vlků ,ale ti nebyli pro Nurnské žádnou překážkou. Šli po cestě dál ,až dorazili k místu ,kde uviděli obrovská blata. Cesta se stáčela okolo té smrduté bažiny na severozápad."Hele ,Hele co to je tamhlcto" zahulákal Nervor a ukázal prstem na veliký oblak něčeho ,co se začalo zvedat z celých blat."To jsou obrovští komáři ,moskiti a další hmyzí havť" křičel na všechny průvodce. "Honem něco uděleje ,než nás ukoušou k smrti" pravil Nervor. "Ohěň ,kouř ,zapalte pochodně to ty malý mršky naučí" Zvolal mocným hlasem Krochta a oháněl se kolem sebe již čadící pochodní. Ostatní následovali jeho příkladem a zapalovali své pochodně. Všichni ,až na Midolase ,který si myslel ,že ho ochrání lépe zapálená dýmka než čadící pochodně."Vpřed a rychle ať jsme z toho rychle venku" zavelel znovu Krochta. Asi po míli zbýsilého úprku se dostali do lesa kde na ně ta hmyzí havť nemohla."Už se začíná stmívat ,měli bychom se někde utábořit na noc " prohlásil mírně opuchlý Midolas. A skutečně všichni přijali tento návrh velice vřele ,protože se jim nechťelo trmáčet se ve tmě touto divočinou. Našli si malinkatou místinku ,kde hodlali přenocovat. Všichni usnuli ještě před půlnocí ,kromě první hlídky kterou držel Aedd. Noc proběhla klidně ,až na občasné vytí vlků. Ráno se všichni vydali dále na cestu.

V poledne se před nimy otevřelo malé údolíčko ,ve kterém ležel ten slavný důl.Jediná přístupová cesta k dolu vedla po ušlapané cestě ,na které právě stáli. Okolo celého dolu byla postavená docela vysoká zeď z kamene a místo brány se zde tyčily dvě kamené věžičky ,na kterých byli obři jako strážní.Vně hradeb se rozkládalo několik budov: ubytovna horníků, zbrojnice, dům zprávce dolu spolu s pokladnicí a nakonec jedna dřevěná strážní věž plně obsazená čtyřmi orky s

kušemi ,která se tyčila přesně uprostřed dolu a kontrolovala vše v jejím okolí. Dobrodruzi se rozhodli utábořit se kus od dolu ,aby na ně nebylo vidět a domluvit se ,jak ten důl obsadí. Po chvilce dohadování se rozhodli ,že Krochta a Griffin půjdou na výzvědy ,protože jediní dva se umějí zneviditelnit. Tak Krochta a Griffin prošli nezpozorováni mezi strážnými obry a začali nakukovat do jednotlivých domů. V ubytovnách pro horníky zpozorovali pět obrů v železe s obojručnými meči ,jak se válejí na zemi a napájejí se vínem z místních zásob. Ve zprávcově domě uviděli mohutného obra s rohy na hlavě ,zřejmě vůdce této bandy ,jak drží vjedné ruce obrovskou dvoubřitou sekeru a něco řve na malou postavu ve stínu rohu. Krochta s Griffinem usoudili ,že se jim naskytlá příležitost ,jak vyřídít vůdce bandy ,tak Griffin otevřel dveře a ustoupil stranou ,než čekajícimu Krochtovi vylítl z očí jeho smrtonosné blesky. Vůdce bandy se s chrapotem zřítíl mrtev k zemi ,ale v rohu stála ještě ta malá postavíčka. Byla odděna v černou huňatou kožešinu ,na které byli přidělaný mušlíčky ,ulity ,lebky malých zvířátek a peří ptáků. Oboum došlo že to bude nejspíš nějaký šaman. Jenže nestačili jakkoliv zareagovat ,šaman zamumlal nějaké zaklínadlo a v tu ránu byl pryč. Náhle uslyšeli nějaký zvuk za sebou ,otočili se a uviděli jak se ke Krochtovi žene těch pět obrů ,protože jak vypálil blesky tak se zviditelnil a orci na věži vyhlásily poplach. Krochta na nic nečekal a znovu se zneviditelnil a za chvíli už oba pelášily ke svým druhům.Když si trochu odpočali a řekli svým přátelům jak se věci mají tak se rozhodli ,že večer se tam vypraví znovu ,ale všichni. Večer Krochta zneviditelnil všechny ,ale nesměli se od něho vzdálit moc daleko ,jinak by byli vidět. Takto se dostali nezpozorováni až pod velikou dřevěnou věž na níž hlídali ostražití orci a na jeden z jejich dřevěných kúlů na kterých stála připevnily výbušninu a dohodli se ,až Aedd dá znamení tak to odpálí. Aedd potichouнку řekl ,že do tý místnosti ,kde jsou schováni ti obři vhodí skrz okno ohnivou hlinu a to že bude to znamení pro vás. Oddělil se od skupinky a schoval se ve stínu domu kde byli ti obři. Sundal batoh ze zad ,vybalil ohnivou hlinu a hodil jí oknem dovnitř. Ozvala se výbuch a skřek ožehlých obrů. Orci na věži neváhali a spustili palbu do míst ,kde tušili ,že se někdo nalézá ,ale jejich počínání přerušil další výbuch ,jenž způsobil ,že se věž začala řítit. Ostatní dobrodruzi na nic nečekali a začali bojovat s očazenými obry ,zmatenou stráží, a potlučenými orky .Nepřátelé bojovali statečně ,leč triumf patřil Nurnským ,tak

No, a Nurnský to tehdá vobjevili, myslim jako ty chodby a tak. Von v tom teda byl ještě nějakej Glenal nebo či co, co teda pátral po těch tajnejch chodbách. A ten jim právě pomoh zlikvidovat ty loupežníky a za vodoměnu si vzal jeden z těch klenotů, voni to byli korunovační klenoty pro Mondragon. No a ještě v tom byla nějaká ženská, co ji ten elf miloval, jako Glenal a...

Ech, to by sme tu seděli do rána. Zkrátka před těma třemi lety, Nurnský trošku vyrabovali nějaký hroby jejich představených a trošku jim to tam zlikvidovali. Tak asi proto, se jim ty kněží chtěli ten pomstít, nějak se domáklí kdo to jako udělal a přijeli si pro ně. Vlastně voni si tak pěkně vyjeli navzájem naproti."

Jeremiáš trošku posmutněl. Sebral korbele a vydal se těch pár kroků k pípě natočit další, jen cestou si cosi bručel a zamyšleně krabatil čelo. Když se vrátil zpět ke stolu, usedl a po pořádném zavlažení hlasivek opět započal své vyprávění, které prokládal mnoha gesty a obličejí, jakoby snad hrál nějakou hru kočovné divadelní společnosti, a některé z jeho vět by se svým přednesem spíše hodila k čaroději, jež přednáší svým učňům v Hlavní síni Kouzelnické univerzity v Nurnu.

"No vlastně ty kněží měli tak trošku smůlu i štěstí," začal Jeremiáš pomalu a hned se dal do o poznání rychlejšího vysvětlování, "Proč štěstí a smůlu? Protože tenkrát, myslim jako když Nurnský to tam tak tošku vyrabovali, tak to tam ještě bylo spoust slavných lidí, jako byl Llandaff, Rolld, bejvalej starosta Liscannoru, Nestor, kerej se tenkrát ještě rozkoukával. Z těch, kerej by se stálo za to pomstít moc nezbylo, vlastně zvostali jen dva. Páin a Lynhaard, co tenkrát vylez ze své krollí sluje a začal zkoumat svět. Toho našeho ušouna si už viděl, tak si schválně typni kolik mu je, jako Lynhaardovi myslim.

Těsně vedle. Je mu čtyřicet, teda bylo a za chvíli to bude první padesátník v řadách družiny. A taky dost možná, že první bezdětný a ženatý. No, do padesátky mu přece jen něco schází a děti bude taky mít, dyť tu byli i starší druzi, třeba takovej Sarim. Ale měčem se dokáže vohánět velice slušně, myslim jako Lynhaard, protože celou tu pevnost vyčistil von s Páinem. Podle toho jak se ke slovu hlásil Timon a Páin ho neumlčoval, což dost často dělal, když vykrikoval Killián co všechno udělal a tak, tak soudím, že pár ran zasadil i ten s tím dlouhým černým copem. Tys neviděl Tchan-čiho? Viděl, tak co ti nejní jasný?

Jo tak. Jen sem chtěl říct, že se Timon taky účastnil bojů, pravda, sice jen lukem, ale na

rozdíl vod Kiliána aspoň něco.

Nějak sem ti zapoměl říct jak to vodnes Bušchal, a tuhle pasáz vyprávěl Krochta hodněkrát, jenom mě dvakrát. Asi proto, že to moh vyprávět jenom von.

Tam šlo vo to, že jak se Krochta dostal s Bušchalem ze své cely, tak se vrhli na strážnýho, co tam uprostřed noci bděl u svíčky. Bušchal ho mlátil zapálenou pochodní, jen tak ve spodkách a stejně tak voblečený Krochta židlí. Jenže ten chlap, kromě rudýho hávu co nosili všichni ti kněží, kerej teda po boji zvostal vohofelej, to vod Bušchalový pochodně, tak měl kovovou zbroj a šavli. Já bych si na ty dva nevsadil ani měďák, ale voni to stejně vyhráli. Teda jenom Krochta, protože když ten popálenej chlap ve svym posledním zofalým útoku propích už notně posekanýho Bušchala, přerazil mu Krochta vo hlavu dubovou židli. Chlapík zhebnul jenže Bušchal taky, tomu se nedá říct jinak než hrozná smůla.

Pak to šlo hladce, Krochta vzal klíče a začal vodemykat cely, v tu chvíli tam vběhnul Páin, jemu v patách Timon. Začlo vítání a taky konec Rudejch kněží v Rugomskéjch skalách. Vyrázili tesanejma chodbama, kerejma se už dva z druhů pohybovali, pro své drahocný šaty, brnění a zbraně, jen zesláblího Dunyho, co byl zavřenej s Krochtou v tý samí kobce nechali ležet na slámě s tím, že se pro něj vrátí. Voni vlastně našli své věci, dokonce i kvalitní a drahý zbroje, jen meče či sekery tam nebyly. Scházely tam taky takové věci jako je alchymistický zboží, rostlinky, medikamenty a tak. Všechno museli schovat někde v těch tajnejch místnostech, co tam jsou a ještě dlouho budou, protože je Páin s Lynhaardem nenašli. Kroll trošku breptal a byl z toho celej pryč, že přišel vo svůj meč a stejně tak Ěnmil.

Po boji, ze kterýho jedinej živej vyváz ten parchant Halddy, a to ještě útekem, Nurnský sebrali své věci a cizí zlatky a vrátili se k Dunymu. Jenže ten už byl chudák podřezanej. Musel to udělat ten druhej, Halddy myslim. Nikdo jinej tam nebyl, snad jen pacholci vod koní jestli tam nějaký vůbec měli.

Estě k tomu štěstí. Totiž kdyby se nestala ta vošklivá věc tam nahore v Mondragonu, tak by proti Rugeskej kněžím stála družina v plný síle a to by už neměli žádnou šanci. Jo, jo. To bejvlaly časy, když Nurnský stáli pevně na nohou a nikdo s nima nedokázal hnout. Ani taková Krvavá jízda z Karwellu, ani celý Rubanice se všema strašidlama z celýho Thindoru. To draci zalezali zpátky do svých doupat, když kolem šli, a kostlivci se pěkně rychle zahrabávali zpátky

do svých hrobů.

Tedy tu jsou jen dva válečníci, vpravdě silný a schopný, a takový válečníci, jako je Páin s Lynhaardem, jsou jak kamenná zeď. Jenže pak tu nejní nikdo kdo by je moh zastat, když slíznou nějakou tu ránu. Možná jen Ěnmil, kerej v Rugenu snad ani nebojoval, a když se vrátil rychle sebral svůj podíl zlatejch a zmizel. Prej má v Nurnu přítele. Jo a taky mi nejdřív, než vodsud vypad, zaplatil za tu rozmlácenou židli.

Nejní tu žádněj pořádněj čaroděj, žádněj mág, co by tahal přátele svejma zaklínadlama z průšvihů. Takovej Krochta, z něj se snad stane dobrej kouzelník, jestli mu teda někdo nerozbije hlavu dubovou židli. Já sice taky pár kouzel umim, ale na to abych někam vyrážel se už moc necejtím. Mě je dobře tady doma, pěkně v suchu, v teple a s Nurnskejma cestuju až se vrátěj z těch dalek, zasednou k pečení a k pivu, dělej zlatky a rozprávěj. Já vždycky roznášim korbele piva a poslouchám, co se kde stalo a kde je co novýho. To mam vopravdu moc rád, když si Nurnská družina, ke který sem patřil i já, někde v daleký zemi něco vykonala a tak.

Jen doufám, že se družina vzmuže a pořádně se rozroste. V Licannoru vyroustou nový baráky, v nich budou bydlet pořádný chlapi, co se jen tak něčeho neleknu a všichni se budou scházet tady u mně, U hrocha."

Jeremiáš dopil poslední hlt. Přešel ke dveřím, pod hobitovou tak trochu dětskou rukou klika tiše zaskřípala a dveře se otevřely do tichého voňavého večera. Na dřevěnou verandu padl obdélník světla a Jeremiášův stín vrhaný ohněm v krbu sahal daleko od schodů vedoucích do hostince. Jeremiáš tam tak stál, nasával čerství vzduch. Do místnosti vlétl vítr, ve dne zpívající o jaru, o květech a o plodech, které teprve přijdou až nastane ten správný čas. Teď spíš jen tak ukolébával a dával pocit jistoty, že po každé každičké zimě musí přijít slunce.

Polena v krbu náhle jasně vzplanula, osvětila místnost a Jeremiášova záda. Jeho stín se zamihotal, trohu se prodloužil. Všechno vypadalo jako namalované na plátně, vyvedené ve zlatě, žlutí a krvavě rudí planoucího ohně. Meče, štíty a zbroje pověšené na stěnách, ozdoby a trofeje na krbové římsě, obrovská dračí lebka a jasanová pípa a soudek, vlastně celá Nurnská historie vrhala náhle na stěny jasné obrysy.

Jeremiáš si ničeho nevšímal. Jen stál, zády k ohni pozoroval tu temnotu venku a zhasnutá slepá okna domů v Liscannorském údolí. Možná neviděl jen poloprázdnou vesnici, snad

tam nad hradbou lesa, na obloze poseté mihotajícími se hvězdami, viděl cválající Nurnskou družinu. Viděl staré ostřílené druhy, kteří byli už třebas dávno mrví? Viděl snad ty, které teprve přídou? Nevím.

Se zástěrou nadouvanou větrem se zamyšleným výrazem ve tváři s očima, které viděli mnoho návratů mnoho ztrát i zisků, upřenýma kamsi do dály vypadal jak věstec. Čekal jsem, že se pomalu otočí a něco řekne. Třeba něco o tom, že zas přijdou časy, kdy Nurnská družina bude stát pevně na nohou a draci budou zalézat do svých doupat.

Jeremiáš se neotočil, ani nepromluvil, sešel po schodech a zmizel v noci vonící jarem.

* * *

Zlatý Důl

Řimbatul Drtinosa

Bylo to v roce 1042 našeho letopočtu. Jedna z mnoha zámořských kolonií, kterou uchvátil Gwendaronský chtěl jako državu pro svého lačného krále, se zmítala v neustálých nepokojích, selských bouřích a krvavých lázních. Na jedné straně koloniální nadvláda zhoubné Gwendaronské byrokracie a šlechty bažících po moci a bohatství a na druhé straně osadníci vedení tamější Guvernérkou Zeldou. V Novém Gwendaronu bylo pouze pár elitních oddílů, které spadaly pod zprávu úřadů a ty zastupovali jak vojenské tak i pořádkové síly. Kdežto Zelda vládla velkým počtem dobrovolníků a cizích žoldáků, které verboval, což je velmi zajímavé, v samotném Gwendaronu jistý pan Nerf, tou dobou ještě vrchní guvernér všech kolonií.

Gwendaronské koloniální vedení nevědělo, jak z této patové situace vyjít co nejlépe. Tak udělalo to co se nabízelo samo. Koupilo si pár domorodých maniků za levný peníz. Byli to obrovští, sukovití poloobří, samej roh a keltamu plnou ostrejch zubů, tlapy jako vod medvěda, prostě chlapiska jako duby. Tadlecta banda pak vzala stečí zlatěj důl - jedinou tepnu, která nesla životodárnou tekutinu do Zeldiny pokladnice

Výňatek z cestopisu po severních zemích Niqueho Gorgany